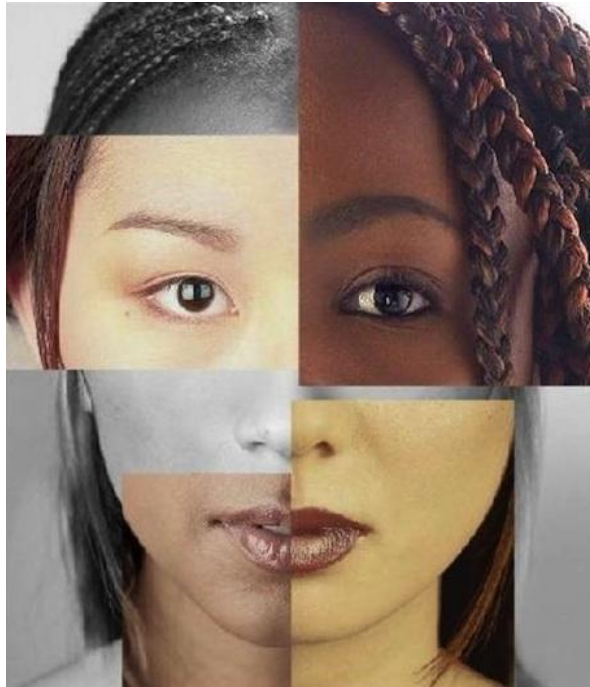

Kan man vælge sin race?

Bachelorprojekt i KOS

Forår 2020

Samara Maya Fog (62851)

Laura Enné Bæk (62950)

Emma Falk Larsen (62907)

Julie Louise Ryttergaard Poulsen (57549)

Sofie Finne Bonde (62673)

Gruppe nr.: S2025812453

Vejleder: Björn Hakon Lingner

Anslag: 170.564

Abstract

This project aims to elucidate the conceptions of racial identity, which are conveyed in the academic debate on race, as well as examine which conditions are at play regarding racial transitioning in a contemporary American context. Our research has shown that racial transitioning is a term fathoming all forms of racial change; including transracialism and racial passing. However, our focus lies within the complexities of the racial transition from white to black.

Furthermore, this project establishes its empirical data from three philosophical articles that originate from the Hypatia controversy, in which transracialism has been critically debated within feminist academia; arising from Tuvel (2017) who writes in favor of transracialism. In order to deduce which discursive constructions are represented in the academic debate and how racial transitioning challenges contemporary understandings of race in America, a critical discourse analysis is conducted. Moreover, our analysis is based on Fairclough's (1993) three-dimensional model consisting of a textual, discursive- and social practice analysis. In addition to the analysis, we incorporate a sociological historical reading from Keeanga-Yamahtta Taylor (2016), race theory from Goldberg (2009:2015), as well as identity understandings from Stuart Hall (2011). This framework has in turn enabled us to study racial transitioning and its affiliated discourses in the societal context of contemporary understandings of race in America.

Based on the analysis, we have identified two main discourses within our empirical data, namely a cultural studies discourse and a postracial discourse. The respective discourses are constituted by underlying discourses, all which attempt to gain definitive power over the principal understandings of race(transitioning) in America. Lastly, it is concluded that within our empirical data conflicting understandings of race occurs, questioning what significance race has for the individual's opportunity for constructing identity.

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	5
1.1 Introduktion	5
1.2 Problemformulering	6
1.3 Projektets opbygning	6
1.4 Afgrænsning	7
1.5 Videnskabsteoretisk afsæt	9
2. Metode	11
2.1 Diskursanalyse	11
2.2 Kritisk diskursanalyse	12
2.2.1 Den tredimensionelle model	13
2.2.1.1 Tekstdimensionen	14
2.2.1.2 Diskursiv praksis	15
2.2.1.3 Social praksis	16
2.2.2 Formålet med kritisk diskursanalyse	16
2.3 Analysestrategi	17
2.4 Metodiske overvejelser	18
3. Teori	19
3.1 Historisk oprids	20
3.2. Are we all postracial yet?	22
3.2.1 Racebegrebets opståen	22
3.2.2 Racisme	23
3.2.3 Race og racisme i dag som postracialisme	24
3.3 Deva-Stating Discriminations, Discriminating Devastations (On Racial Americanization)	25
3.3.1 Regionalisering af race	25
3.3.2 Amerikanisering af race	26
3.3.3 Frihedsberøvelse og strukturel racisme?	29
3.4 Who needs Identity?	30
4. Analyse	33
4.1 Præsentation af empiri	33
4.2 Analyse af den diskursive praksis	35
4.2.1 Delkonklusion på diskursiv praksis	39
4.3 Det tekstdimensionelle niveau	39
4.3.1 Biologisk versus social forståelse af racial identitet	40

4.3.2 Køn og race	43
4.3.3 Hvidhedsprivilegium	45
4.3.4 Positionering	48
4.3.5 Racetransition	51
4.3.6 Delkonklusion	54
5. Diskuterende analyse	56
5.1 Social praksis dimension	56
5.2 Er hvid debat lig hvid magt?	56
5.3 Definitionsmagt versus selvidentifikation	58
5.4 Postracialisme: En utopi?	61
5.5 Hvidhedsprivilegium: En forudsætning for racetransition?	62
6. Konklusion	64
7. Litteraturliste	65

1. Indledning

1.1 Introduktion

De sociale medier har muliggjort en platform, hvor spørgsmålet om racetransition og debatten herom i løbet af de seneste år er blevet intensiveret. Flere former for racetransition er optrådt på de sociale mediers scene, hvilket har medført eller decideret intensiveret identitetspolitiske og racemæssige kampe. Reaktionen på racetransition har i talrige eksempler været stærke. Den svenske influencer Emma Hallbergs fænotypiske manipulation af sorthed og den amerikanske Rachel Dolezals påberåbelse af en sort identitet, på trods af at være født som hvid, er begge eksempler på grader af racemæssige identitetstransformationer. Disse har affødt stærk kritik og afstandtagen på de sociale medier, såvel som i den offentlige og akademiske debat. Heraf har reaktionerne på fænomenet racetransition ledt til den undren, projektet er affødt på: Hvad skyldes de stærke reaktioner mod racemæssige identitetstransitioner, og af hvilke årsager anses det ikke for legitimt at racetransitere? Den offentlige interesse for sagen om Dolezal steg i løbet af juni 2015 og et blandt mange udfald heraf udmøntede sig i Netflix-dokumentaren *The Rachel Divide*. Heri beretter Dolezal om, hvordan hun har en stærk racial identifikation som sort på trods af, at det er blevet kendt blandt offentligheden, at Dolezal er født som hvid. Dolezal gør i høj grad brug af den sprogbrug og argumentation, der også omklammer den dominerende diskurs, der anser transkønnethed for legitimt og selvfølgeligt.

Ovenstående analogi mellem racetransition og transkønnethed ledte vores interesse hen på den kontrovers, der opstod på baggrund af filosofen Rebecca Tuvels publicering af en artikel. I artiklen sammenligner og overfører hun argumenterne for transkønnethed til en transracial sammenhæng; et identitetsmæssigt fænomen, Tuvel betegner transracialisme. Denne analogi medførte bølger af kritik af Tuvels argumentation, såvel som hendes mangel på indsigt og refleksion over sin egen forskerposition som hvid cis-kvinde, og dette fik os til at spørge, hvad denne kritik reelt bunder i. For at kunne behandle spørgsmålene omkring årsagen til de stærke reaktioner mod racetransition og legitimering heraf, så vi en nødvendighed i at diskutere og behandle spørgsmålet om, hvad race i det hele taget er. Således nåede vi til den konklusion, at for at kunne diskutere mulighederne og betingelserne for racetransition, måtte vi undersøge, hvordan race som begreb og kategori er blevet eller bliver konstrueret. Diskussionen om, hvad racebegrebet består i, hænger unægteligt sammen med spørgsmål om, hvordan race kommer til udtryk i samfundet, fordi vi ikke er interesserede i at afdække,

hvorvidt racetransition teoretisk set er muligt, men hvordan det i praksis udspiller sig. Inddragelse af teori om racebegrebet, racisme og postracialisme såvel som teori om, hvad identitet og herunder racial identitet kan bestå i, har været et af de teoretiske tiltag, som har muliggjort en undersøgelse af racetransition og diskurserne herom.

Som det kan udledes af ovenstående, eksisterer der allerede en stor mængde af videnskabelige undersøgelser i forbindelse med emnet racetransition. Med udgangspunkt heri fandt vi det relevant at undersøge, hvilke diskurser der er til stede i disse teoretiske og empiriske undersøgelser, der i øjeblikket dominerer forståelsen af racetransition, og hvilke syn på race og racetransition der artikuleres i disse undersøgelser. Ved at indtage en socialkonstruktionistisk position og ved brug af kritisk diskursanalyse, får vi mulighed for at undersøge disse artikulationer og de diskursive mønstre, der er til stede heri. Med nærværende undersøgelse er det målsætningen at kunne bidrage med forskning, som synliggør diskursive mønstre i racedebatten og ydermere en analyse. Derudover bidrager undersøgelsen med en diskussion af de skæringspunkter med den sociale verden, hvor de diskursive praksisser enten reproducerer eller fastholder den gældende diskursorden.

1.2 Problemformulering

Ud fra ovenstående har vi udarbejdet følgende problemformulering:

Hvilke forståelser af racial identitet kommer til udtryk i den akademiske debat om race, og hvad siger det om mulighedsbetingelserne for racetransition i USA?

1.3 Projektets opbygning

Projektet er inddelt i seks hovedafsnit, hvilket omfatter: *Indledning, Metode, Teori, Analyse, Diskuterende analyse* samt *Konklusion*. Indledningen introducerer til undersøgelsens problemfelt, ligesom der redegøres for undersøgelsens afgrænsning, herunder til- og fravalg af empiri og teori samt en begrebsbestemmelse. Desuden præsenteres undersøgelsens videnskabsteoretiske afsæt og således socialkonstruktionismens ontologiske og epistemologiske grundlag, som undersøgelsen tilkender sig. Metodeafsnittet indeholder en redegørelse for den kritiske diskursanalyse som teori og metode, og der redegøres for undersøgelsens metodiske overvejelser samt for måden, hvorpå undersøgelsens analyse er

opbygget og struktureret. Redegørelsen for undersøgelsens teoretiske grundlag præsenterer først adjunkt Keeanga-Yamahtta Taylors historiske analyse af strukturel racisme, således som det udspiller sig i USA. I gennemgangen af undersøgelsens teori redegør vi dernæst for professor David Theo Goldbergs teorier om postracialisme og raceamerikanisering, og slutteligt redegøres for Stuart Halls teori om identitetsforståelser. Herefter præsenterer vi et resumé af de tre artikler, der fungerer som undersøgelsens empiri, hvorefter første del af analysen fremlægges. Første analysedel behandler den diskursive praksis, som empirien tager del i. Analysen af den diskursive praksis suppleres af en tekstuel analyse med udgangspunkt i fem identificerede tematikker, som er gennemgående for alle tre artikler. Afslutningsvist vil de resultater, der opnås i analysen, blive kontekstualiseret og diskuteret i den diskuterende analyse i forhold til undersøgelsens teori med udgangspunkt i to overordnede tematikker.

1.4 Afgrænsning

Som det kommer til udtryk i vores problemformulering, har vi valgt at afgrænse undersøgelsen til en amerikansk kontekst. Dette skyldes, at der på tværs af landegrænser og kulturer er store variationer i debatten om race og i måden, hvorpå raceforståelser konstrueres. Den historiske konstruktion af race varierer på baggrund af mange faktorer, såsom forskelligartede historiske hændelser der har betydning for, hvordan race er kommet til udtryk gennem tiden. Man kan derfor ikke tale på samme måde om race og racetransition inden for eksempelvis en dansk og en amerikansk kontekst. Idet vores interesse for racetransition opstod i kølvandet på sagen om den amerikanske Rachel Dolezal samt at de tre udvalgte filosoffer debatterer ud fra en amerikansk kontekst, har vi valgt at begrænse os hertil.

Ydermere er det i undersøgelsen af racetransition uundgåeligt at spørgsmålet om, hvad racebegrebet i realiteten består i, dukker op. Spørgsmålet om, hvordan racebegrebet rent historisk er blevet konstrueret, er et spørgsmål, der findes mange svar på; der er ikke en enkelt hændelse, som kan siges at være forklaringen på racebegrebets opståen. Vi har dog valgt at fokusere på, hvordan race som begreb konstrueres konkret i de tre artikler, vi undersøger, og dermed også den sociale sammenhæng, de er en del af, hvorfor vi fravælger undersøgelsen af den historiske konstruktion af racebegrebet. Det skyldes, at vi er interesserede i at afdække, hvordan italesættelser af race(transition) kommer til udtryk inden for forskellige diskurser.

Rebecca Tuvels artikel tager udgangspunkt i en sammenligning mellem transkønnethed og transracialisme, hvorfor diskussionen om køn og transkønnethed er en stor del af både

Tuvels artikel, såvel som i Homs og Heyes' svar herpå. Det er klart, at vi i undersøgelsen må forholde os til sammenligningen mellem transkønnethed og racetransition, men fokus i vores undersøgelse er alene på racetransition. Af denne årsag har vi valgt ikke at gå ind i debatten om køn og transkønnethed, med henblik på at fokusere vores undersøgelse.

Teori- og empirivalg

Tidligt i undersøgelsens proces besluttede vi at gøre brug af Rebecca Tuvels artikel om transracialisme, fordi denne endte med at blive centrum for den storm, der blev udløst omkring spørgsmålet om racetransition og mulighederne herfor. Tuvels artikel belyser nogle pointer og diskurser, som er gennemgående for hele debatten omkring race og racetransition i USA. Det senere udgivne symposium med modsvar til Tuvels artikel udgøres af fem artikler fra fem forskellige forskere og indeholder ydermere et modsvar fra Tuvel. Vi anså det for interessant at inddrage nogle af disse modsvar i undersøgelsen af racetransition, fordi disse kunne bidrage med andre potentielle racesyn og racediskurser. Inddragelsen af flere artikler har således været med til at nuancere debatten på et højere plan, ligesom det har muliggjort en analyse af forståelsen af race. I udvælgelsen af vores empiri måtte vi afgrænse os til tre artikler med det formål, at vi inden for projektets givne rammer kunne foretage en kvalitativ, dybdegående analyse. Vi valgte således to artikler ud, Sabrina L. Hom og Kris Sealeys modsvar, idet deres argumentation viste en tydeligere nuancering af debatten omkring race. Vores teorivalg beror primært på de resultater, vi er nået frem til i den mere tekstnære analyse af de tre artikler, omend dele af vores teorivalg blev truffet forud for analysen. Vi har valgt at fokusere vores analyse af den bredere sociale sammenhæng, som artiklerne indgår i, på tematikker, vi har fundet særligt relevante og gennemgående for alle tre artikler. Disse tematikker har vi bedst kunnet kontekstualisere ved at inddrage teori, som kunne underbygge de pointer, der kommer til udtryk inden for tematikkerne. Vi har således valgt at gøre brug dels af David T. Goldbergs teorier om racereationer, postracialisme og strukturel racisme, og dels af Stuart Halls tekst omkring synet på, hvad identitet i det hele taget er.

Begrebsanvendelse

Gennemgående i projektet benytter vi os af nogle forskellige begreber og generelle ordvalg, som vi har udvalgt med bestemte formål. Først og fremmest er vores brug af betegnelsen 'amerikansk' en brug, som i nærværende undersøgelse relaterer sig landespecifikt til USA; brugen af 'amerikansk' er således geografisk begrænset til landet USA. Her vil vi tilføje, at vi

er tro mod Goldbergs betegnelser, hvorfor vi i sammenhænge, hvor vi gør brug af Goldbergs teori, benytter termen 'Amerika' til beskrivelser, der drejer sig om USA. Ydermere har vi valgt at anvende begrebet 'racetransition' som en bred betegnelse, der dækker over alle former for racemæssige skift, herunder transracialisme og passing. Dette begreb dækker i vores brug heraf over racemæssige transitioner fra hvid til sort og sort til hvid. Dog ligger vores fokus på kompleksiteten af racetransitionen fra hvid til sort. I sammenhænge, hvor vi redegør for og henviser til Tuvells argumenter for racetransition, eller Hom og Sealeys beskrivelser af og henvisninger til Tuvells brug af 'transracialisme', benytter vi begrebet 'transracialisme'. I vores empiri optræder forskellige holdninger til begrebsdefinitionerne af racemæssige skift og til, hvad de forskellige begreber indeholder. For at kunne beskrive forskellige holdninger til racemæssige skift med respekt for de forskellige syn på begreberne, har vi valgt 'racetransition'. Vi mener, at det i højere grad kan indbefatte flere former for racemæssige skift og således optræder som det mest neutrale, vi kunne komme i nærheden af. Vi er klar over, at vi som forskere og som producenter af nærværende undersøgelse, er med til at forme dennes resultater; uanset valg af begrebsanvendelse, og at begrebet således ikke optræder neutralt, men at dette var den bedste mulighed for at kunne beskrive racemæssige skift uanset kontekst.

1.5 Videnskabsteoretisk afsæt

Den viden, vi producerer i nærværende undersøgelse, bygger på en socialkonstruktionistisk forståelse af virkeligheden som socialt konstrueret. Forudsætningerne for tilgangen til vores undersøgelse hviler således på et socialkonstruktionistisk grundlag, og det er med socialkonstruktionismens idealer for videnskabelig praksis, at vi søger at besvare vores problemformulering. Vores valg af videnskabsteoretisk ståsted og såvel valget af den kritiske diskursanalytiske tilgang bygger på overvejelser omkring, hvad disse kan bidrage med i henhold til vores undersøgelse og dennes formål.

Kritisk diskursanalyse er både en teori og en metode, og ved brugen heraf må man på samme tid tilslutte sig det filosofiske grundlag og dermed de præmisser, som diskursanalysen hviler på. Den kritiske diskursanalytiske tilgang kan dermed ikke anvendes som selvstændig metode til vores analyse, foruden at inkorporere tilgangens videnskabsteoretiske grundlag (Phillips 2015:320). Af denne årsag vil vi i nedenstående afsnit redegøre for socialkonstruktionismen og dens anvendelighed for nærværende undersøgelse.

Socialkonstruktionismen deler flere grundantagelser med konstruktivismen, herunder

“at fænomener, som vi normalt opfatter som uafhængigt eksisterende, i virkeligheden er frembragt (“konstrueret”) igennem menneskets tænkning, sprog og sociale praksisser” (Lübcke 2010:391). Særligt for socialkonstruktionismen er den rolle, som sproget tillægges i konstruktionen af virkeligheden. Virkeligheden bliver forståelig for os gennem de sproglige greb vi anvender, når vi formidler vores virkelighedsforståelse. Det er gennem vores sproglige kategoriseringer, at virkeligheden bliver tilgængelig for os. Heri ligger også socialkonstruktionismens videnssyn; ifølge socialkonstruktionismen findes ingen objektiv viden eller sandhed om verden - viden er derimod en foranderlig størrelse, der afhænger af sociale, kulturelle og historiske kontekster (Jørgensen og Phillips 2019:14). Denne anti-essentialisme er en vendt væk fra idéen om, at verdens genstande har fastlagte, objektive essenser, som er universelt gældende. Verden forstås derimod som socialt konstrueret. Den viden, vi har om verden, er ikke rene spejlbilleder af virkeligheden, således som den ser ud for enhver i enhver sammenhæng. Vores viden er derimod kontingent og historisk og kulturelt specifik; den defineres af vores valg og måder at kategorisere verden på (Jørgensen og Phillips 2019:13). Disse kategoriseringer af virkeligheden sker ifølge socialkonstruktionismen i sociale processer, hvorfor det, vi hver især anser som sandt og rigtigt, er skabt i specifikke sociale sammenhænge. På denne måde er socialkonstruktionismen relevant for vores undersøgelse, fordi vi med denne tilgang kan kortlægge, hvilke forskellige diskurser der er til stede og mødes i de tekster, vi undersøger. Fordi vi er interesseret i at kortlægge, hvilke forståelser af racebegrebet der eksisterer i den akademiske debat, og hvordan disse konstrueres, kan socialkonstruktionismen bidrage med en forståelse af, hvordan bestemte diskurser skaber bestemte idéer om, hvad race er, og således hvilke mulighedsbetingelser racetransition har. Race anser vi således som værende en socialt konstrueret kategori, hvorfor vi undersøger det undersøgte fænomen som værende en social og sproglig konstruktion. Hertil vil vi tilføje, at forståelsen af race som et socialt konstrueret fænomen ikke er lig en opfattelse af, at racebegrebet ikke eksisterer eller fører konsekvenser med sig, men derimod at den sociale konstruktion af det kan være divers, kulturspecifik og muligvis formbar.

En ofte fremsat kritik af socialkonstruktionismen går på, at vi intet kan vide, hvis alt er kontingent og social skabt. Men pointen er dog også, at viden er relativt fastlåst i de konkrete situationer: “De konkrete situationer udstikker meget begrænsede rammer for hvilke identiteter, et individ kan påtage sig, og hvilke udsagn, der accepteres som meningsfulde” (Jørgensen og Phillips 2019:14). Derfor kan man sige, at der eksisterer viden, men at den viden blot er foranderlig og relativ til den sociale sammenhæng, den eksisterer i. Dette medfører også, at vi i vores valg af videnskabsteoretisk ståsted såvel som i valget af den kritiske

diskursanalytiske tilgang er velvidende om, at den viden, vi producerer i nærværende undersøgelse, blot er én mulig udlægning ud af mange. Dette har vi kommenteret yderligere i metodeafsnittet *Metodiske overvejelser*.

2. Metode

I det følgende vil vi først kortfattet redegøre for diskursbegrebet og tilgangen diskursanalyse i overordnet forstand. Dernæst vil vi gå i dybden med tilgangen kritisk diskursanalyse, som vi har valgt at gøre brug af til besvarelsen af vores problemformulering. Herefter vil vi redegøre for udvælgelsen af det analysemateriale, vi har valgt at benytte og slutteligt vil vi redegøre for den måde, hvorpå vi har valgt at opbygge vores projekt rent formmæssigt.

2.1 Diskursanalyse

Diskursbegrebet har en bred vifte af betydninger afhængigt af, hvilken tilgang eller retning man arbejder indenfor, men oftest dækker det over en forståelse af sproget som værende struktureret i mønstre, som vores ytringer følger. Lidt simplificeret kan man sige, at diskurs er “en bestemt måde at tale om og forstå verden (eller et udsnit af verden) på” (Jørgensen og Phillips 2019:9). Deri ligger implicit den idé, at der kunne være andre måder at tale om og forstå verden på. På denne vis kan man kalde diskurser for repræsentationer, fordi én diskurs kan være én bestemt repræsentation af virkeligheden ud af mange mulige måder at repræsentere og dermed forstå virkeligheden på.

Diskursanalyse er på en og samme tid en teoretisk og en metodisk tilgang og især af den årsag er det vigtigt at kende til det grundlag, som diskursanalysen hviler på. De fleste diskursanalytiske tilgange har rødder i strukturalistisk og poststrukturalistisk sprogteori, og som nævnt i vores videnskabsteoretiske afsnit vil de fleste i dag tilskrive tilgangene socialkonstruktionismen. Det socialkonstruktionistiske grundlag og inspirationen fra den sproglige vending er især tydeligt i den rolle, som diskursanalytikere tillægger sproget i konstruktionen af verden. De diskursanalytiske tilgange deler opfattelsen af sproget som det, der giver verden betydning. Verden eksisterer uafhængigt af, om der tales om den, men verden får først betydning, når vi taler om den. Hvilken betydning verden tillægges afhænger af,

hvordan der tales herom, og det er denne strukturalistiske tankegang, der fordrer, at vores adgang til virkeligheden bliver én, der går gennem sproget (Jørgensen og Phillips 2019:17).

I denne socialkonstruktionistiske epistemologi ligger også, at det er gennem diskurser, at vi forstår verden. Dette diskurssyn kan i høj grad tilskrives filosofen Michel Foucault. Foucault anså diskurser for en gruppe af ytringer, der definerer og sætter grænser for, hvilke udsagn det er muligt at ytre, og hvilke udsagn der anses for meningsfulde. Diskurserne udpeger således handlemuligheder og opsætter regler for, hvad der opfattes som sandt (Jørgensen og Phillips 2019:22). Sandheden opfattes således som en diskursiv konstruktion. Det er her vigtigt at påpege, at formålet med vores undersøgelse og brugen af diskursanalyse ikke er at undersøge, hvilket racebegreb der er det sande og gyldige. Formålet er derimod at kortlægge de diskursive mønstre i racedebatten og de konsekvenser, som disse diskursive fremstillinger får herfor.

I den diskursanalytiske tilgang betragtes mennesket på den ene side altid som et subjekt, der er formet af diskurser, men samtidig udgør subjektet dele af diskursen, og således er subjektet også medskaber af diskursen. Diskurser er aldrig konstante, men hele tiden i forhandling, hvorfor der opstår en problematik omkring den spænding, der er mellem identitet, struktur og agens. Fordi subjektet både skabes af og er medskaber af diskurser, så opstår dette spændingsfelt omkring, hvor meget et subjekt egentligt har agens, og hvor meget subjektet egentlig er underlagt diskursive strukturer. (Phillips 2015:301).

2.2 Kritisk diskursanalyse

Vi har valgt at gøre brug af Norman Faircloughs diskursanalytiske tilgang, den kritiske diskursanalyse. Denne fungerer som vores primære metodiske tilgang, da vi i vores undersøgelse ønsker at inddrage forholdet mellem sprogbrug og den bredere sociale kontekst. Vi er interesserede i det, som ligger i og bag det lingvistiske; hvordan magt, diskurser og sprog afspejler bestemte (subjekt)positioner, ideologer og ontologier. Med sin lingvistiske baggrund så Fairclough et behov for en tilgang, som gik ud over det rent sproglige; en tilgang, som også inddrog en analyse af den dialektik, der er til stede mellem det rent diskursive og den sociale sammenhæng, diskurserne er til stede i. Anskuelsen af forholdet mellem diskurs og social struktur som værende af dialektisk karakter er ifølge Fairclough nødvendigt, fordi det gør, at vi undgår “the pitfalls of overemphasizing on the one hand the social determination of

discourse, and on the other hand the construction of the social in discourse” (Fairclough 1993:65). Særligt kendetegnende for kritisk diskursanalyse er den rolle, som diskurser tilskrives i konstruktionen af verden. I den kritiske diskursanalyse indgår diskurs og sociale praksisser i et dialektisk forhold; diskurser er ikke kun med til at forme sociale strukturer og processer, men formes også af dem (Phillips 2015:303). Diskurs er således den sprogbrug, som afspejler sprogbrugerens verdensforståelse, men samtidig er sprogbrugen også med til at forme verden. De måder, vi vælger at tale om verden på, er dermed et udtryk for, hvordan vi forstår verden, men samtidig er disse måder at udtrykke sig på også med til at forme og forandre verden (Phillips 2015:299). Det interessante her er således synet på diskurser som værende i et dialektisk forhold til den sociale verden, fordi diskurser anses som nogle, der på den ene side formes af den sociale verden, men på den anden side former og forandrer diskurserne også den sociale verden.

Fairclough opererer med det foucaultianske begreb diskursorden, hvilket Fairclough definerer som “the totality of discursive practices within an institution or society, and the relations between them” (Fairclough 1993:43). Inden for diskursordener hersker et diskursivt hegemoni, som sætter rammerne for bestemte diskursive praksisser og de diskurser, der er til stede. Diskursordenerne er således stærkt defineret af den magt, der udspiller sig heri, hvilket Fairclough beskriver således: “[D]e tilsyneladende grænseløse muligheder for kreativitet i diskursiv praksis (...) er i praksis begrænset og indskrænket af de hegemoniske relationer og hegemoniske kampes status” (Jørgensen og Phillips 2019:85). Således er der en begrænsning af muligheden for at skabe social forandring, fordi magtmæssige relationer begrænser den diskursive praksis’ udfoldelsesmuligheder og kreativitet. Ligesom diskursordensbegrebet er også magtbegrebet inden for den kritiske diskursanalyse inspireret af Foucault og idéen om magt som værende af produktiv og vidensproducerende karakter frem for undertrykkende. Heri ligger også et syn på magt som noget, der ikke tilhører bestemte agenter, men derimod er indlejret i forskellige sociale praksisser (Phillips 2015:301).

2.2.1 Den tredimensionelle model

Fairclough opererer med hele tre elementer, som bør inddrages og undersøges i en diskursanalyse. Dels skal man undersøge det, Fairclough kalder tekstdimensionen og dermed tekstens rent lingvistiske egenskaber. Dels skal man se på den dimension, Fairclough betegner ‘den diskursive praksis’, hvilket indbefatter både produktionen og konsumtionen af selve

teksten. Og dels skal en diskursanalyse også forholde sig til den bredere sociale praksis, som teksten og den kommunikative begivenhed er en del af. Fairclough har udarbejdet en tredimensionel model, som viser forholdet mellem de tre dimensioner. Centralt for Fairclough er, at det er gennem den diskursive praksis, at forholdet mellem teksten og den sociale praksis gøres mulig; således bliver den diskursive praksis mediator for tekst- og social praksisdimensionen (Fairclough 1993:71)). Alle dimensionerne former og formes af hinanden og har således indvirkning på, hvordan den enkelte dimension kommer til udtryk. I de nedenstående afsnit vil vi redegøre for det, der kendetegner de enkelte dimensioner.

2.2.1.1 Tekstdimensionen

Tekstanalysen er en tekstnær og lingvistisk disciplin, som har til formål at undersøge, hvordan bestemte begivenheder eller sandheder formidles og dermed fremstiller sandheden på én blandt mange måder. Herunder påvises det, hvordan de tilstedeværende diskurser kommer til udtryk og iværksættes rent tekstuel (Jørgensen og Phillips 2019:94). I tekstanalysen stilles der skarpt på, hvordan det tekstuelle niveau udspiller sig, hvorfor en tekstanalyse kan tage udgangspunkt i en undersøgelse af ordforråd, grammatik og kohærens (Fairclough 1993:75). Herunder undersøges det eksempelvis, hvordan ordvalg og således udvælgelsen og anvendelsen af et ord frem for et andet, får betydning for det skrevne. Rent grammatisk kan der gøres brug af tekstuelle greb såsom transitivitet og modalitet. Modalitet henviser til talerens affinitet med og således grad af tilslutning til det ytre. Modalitet er “a point of intersection in discourse between the signification of reality and the enactment of social relations” (Fairclough 1993:160). Modalitet kan derfor påvise de magtforhold, der påvirker, hvilke sandhedsidéer, der dominerer; eksempelvis, hvem der har magten til at ytre bestemte sandheder. En analyse af transitivitet undersøger, hvordan en fremstilling af en bestemt begivenhed eller proces sætter denne i forbindelse med subjekter og objekter. Fokus er især på, hvordan agency kommer til udtryk og i hvilken grad, det er tydeligt, hvem der har (eller ikke har) agens og ansvar for de handlinger, der beskrives. Når man undersøger transitivitet i en tekst, kan man derfor se på, hvordan sætningskonstruktioner gør brug af en passiv form uden en agent, kausalitet og favorisering af bestemte agenter og/eller handlinger (Fairclough 1993:235f). En måde at gøre brug af transitivitet på er nominalisering. Her udelades agenten fuldstændigt ved at erstatte substantiver med verber, hvorved fokus flyttes fra agenten til handlingen (Jørgensen og Phillips 2019:95). Påvisningen af, hvilke forhold ved en proces, der favoriseres, kan sige noget om de politiske og ideologiske faktorer, der er til stede i tekstformidlingen.

Relevansen af en tekstnær analyse består blandt andet i, at måden, hvorpå vi strukturerer vores sprog, påviser magtforhold: “particular structurings of the relationship between words and the relationships between the meanings of a word are forms of hegemony” (Fairclough 1993:77). Tekstanalysen kan således give indsigt i sprogets rolle og i, hvordan sprogbrug enten reproducerer eller fastholder sandhedsidéer. Det skal understreges, at Fairclough anser tekst som en ud af mange mulige beskrivelser af verden og dens virkelighed, men også analysen af teksten afhænger af den, der fortolker. En tekst tilbyder mange og diverse fortolkninger, og analysen er således stærkt influeret af fortolkeren samt den diskursive og sociale virkelighed, som teksten kommer til udtryk i og med (Fairclough 1993:75).

2.2.1.2 Diskursiv praksis

I analysen af den diskursive praksis undersøges tekstens produktions-, distributions- og konsumptionsprocesser og de diskurser, som fremkommer i disse processer (Fairclough 1993:71). Formålet er ikke at genskabe produktionsprocessen eller at redegøre for de individuelle fortolkninger, der sker i tekstkonsumtionen, men at undersøge de vilkår der ligger til grund for og således influerer produktionen og konsumtionen af tekst (Fairclough 1993:72). Dette består i at undersøge tekstens intertekstualitet og således måden, hvorpå teksten trækker på andre tekster, ligesom der foretages en undersøgelse af interdiskursiviteten og dermed de diskurser, som teksten trækker på.

En teksts intertekstualitet består i det grundlag af tekster, som teksten forholder sig implicit eller eksplicit til. En tekst trækker altid på noget forudgående, og det interessante her bliver, hvad der trækkes på, og hvordan teksten positionerer sig hertil. Om teksten bekræfter, afviser, tager afstand eller forholder sig ironisk til andre tekster, har betydning for produktionen og fortolkningen af teksten. Hvordan teksten træder ind i intertekstuelle kæder siger noget om tekstens historicitet og om, hvordan en tekst bygger ovenpå andre tekster. Undersøgelsen af en teksts intertekstualitet kan ydermere påvise, hvordan viden om og synet på de tekster, den pågældende tekst trækker på, influerer på fortolkningen af denne (Fairclough 1993:84).

Interdiskursivitet dækker over en artikulering af “forskellige diskurser inden for og på tværs af grænserne mellem forskellige diskursordener” (Jørgensen og Phillips 2019:84). Når diskurser og diskurstyper indgår i en relation, som er atypisk for den diskursive ordens praksis, og når diskurser fra forskellige diskursordener blandes, er der en høj grad af interdiskursivitet til stede. En høj grad af interdiskursivitet fører ifølge Fairclough diskursiv forandring med sig og muliggør således social forandring (Jørgensen og Phillips 2019:94). Omvendt er

fastholdelsen og reartikulationen af den eller de dominerende diskurser med til at producere og opretholde potentielle ulige magtforhold.

2.2.1.3 Social praksis

Formålet med inddragelsen af den sociale praksis er at belyse de sammenhænge, der er mellem sprogbrug og den sociale orden. For at kunne sætte analysen af teksten og den diskursive praksis ind i en større samfundsmæssig ramme, må vi inddrage teori om diskursernes specifikke kontekster. Resultaterne, vi i analysen af tekst og diskursiv praksis er nået frem til, bliver således kontekstualiseret i den sociale praksis-dimension. De diskursive praksisser tager del i en bredere social virkelighed, som er rammesættende for den diskursive praksis.

2.2.2 Formålet med kritisk diskursanalyse

Formålet med den kritiske diskursanalyse er, jævnfør ovenstående afsnit, at kortlægge de mønstre, som forskellige ytringer følger. Det tværfaglige, tredimensionelle blik på tekst, diskursiv praksis og social praksis er det, der muliggør en kortlægning af forbindelserne mellem sprogbrug og de bredere samfundsmæssige processer og magtstrukturer (Phillips 2015:310). Den kritiske diskursanalyse er således en metode, der kan løfte sløret for de skjulte sammenhænge, der er mellem sprog, magt og ideologi (Machin & Mayr 2012:5). Ved at undersøge, hvordan tekster artikulerer forskellige diskurser og bevæger sig inden for samme eller flere diskursordener, kan man identificere diskursiv reproduktion eller diskursiv forandring. Hvis den diskursive praksis følger praksis inden for den pågældende diskursorden, er der tale om en reproduktion og fastholdelse af den etablerede diskursorden og status quo opretholdes således i den sociale praksis. Hvis der omvendt artikuleres diskurser med andre sandhedsidéer fra andre diskursordener udfordres magtpositionerne og en social forandring muliggøres. Sigtet med den kritiske diskursanalyse er “at udforske og kortlægge magtrelationer i samfundet og at formulere normative perspektiver, hvorfra man kan kritisere disse relationer og pege på muligheder for social forandring” (Jørgensen og Phillips 2019:11). Den kritiske diskursanalyse giver os i forlængelse heraf mulighed for at “neutralisere” filosofernes sprogbrug i artiklerne for at komme tættere på det implicite; det, der inden for den pågældende diskursorden opfattes som naturligt og selvfølgeligt (Machin & Mayr 2012:5). Et fokus i den kritiske diskursanalyse bliver således en undersøgelse af, hvordan magtrelationer udøves og forhandles i diskurser (Machin & Mayr 2012:5). Disse forhandlinger om opretholdelsen af

magtstrukturer og definitionsmagten kommer til udtryk som ulige magtrelationer, og det er disse magtrelationer og de dertilhørende diskursive praksisser, som den kritiske diskursanalyse har til formål at afsløre (Phillips 2015:313). Ved brug af den kritiske diskursanalyse vil nærværende undersøgelse have fokus på, hvor og hvordan der kan være potentialer for social forandring, når det gælder spørgsmålet om race og racial identitet.

2.3 Analysestrategi

I projektet gør vi som nævnt brug af kritisk diskursanalyse både som teori og metode, ligesom vores videnskabsteoretiske ståsted hviler på samme grundlag som den kritiske diskursanalyse. Den kritiske diskursanalyse står således centralt for hele projektet, hvorfor den også ses afspejlet i struktureringen af projektet og dets opbygning. Måden, hvorpå vi har foretaget og struktureret vores analyse på, tager udgangspunkt i Faircloughs førnævnte tredimensionelle model og synet på sprogbrug som værende en begivenhed, der består af de tre elementer; tekst, diskursiv praksis og social praksis. På baggrund af denne tredeling har vi først og fremmest valgt at foretage en analyse af den tekstuelle og diskursive praksis; en analyse, som vi opdeler i to dele.

Første del består i en komparativ analyse af den diskursive praksis, som artiklerne tager del i. Vi har valgt at præsentere analysen af den diskursive praksis først på trods af, at dette er det andet niveau i Faircloughs model. Dette har vi valgt, fordi det formmæssigt giver bedst mening for vores fremstilling, hvilke dels skyldes, at analysen af den diskursive praksis tager særligt udgangspunkt i noget alment, som de tre artikler har til fælles, dels fordi den fungerer som et afsnit, der tegner landskabet for artiklerne op. Denne optegning gør vi ved at påvise den sammenhæng, artiklerne er blevet produceret i, den baggrund filosofferne har, genren artiklerne skrives i samt intertekstualiteten og således måden, hvorpå artiklerne trækker på hinanden, på forudgående tekster og diskurser.

Anden del består i en komparativ analyse af artiklernes tekstuelle dimension og de diskurser, som det tekstuelle udtrykker og tager udgangspunkt i det, der er mere partikulært de tre artikler imellem. Her foretager vi en analyse af, hvordan de tre filosoffer får de forskellige diskurser frem i teksterne. Den tekstuelle analyse er tematisk inddelt efter de tematikker, vi har vurderet som værende gennemgående for alle tre artikler.

Den udvalgte teori fungerer som understøttende de resultater, vi finder frem til i analysen, hvorfor vi i den diskuterende analyse kobler teorien på de resultater, vi i første del er

nået frem til. Således foretager vi en analyse af den sociale praksis samt diskuterer, hvordan diskurserne og de artikulerede sandhedsidéer udspiller sig indenfor udsnit af den sociale sammenhæng. Det er først i analysen af den sociale praksis, at teorien får relevans. Dette skyldes, at det inden for kritisk diskursanalyse først er i analysen af den sociale praksis, at man går ind og undersøger forholdet mellem sproget og den bredere sociale praksis, som den sproglige begivenhed tager del i. Teorien får således en kontekstualiserende rolle i analysen af den sociale praksis. Ved inddragelsen af teori får vi mulighed for at undersøge, hvad der er på spil i den akademiske debat om racetransition og de dertilhørende diskurser. Diskurserne om hvidt privilegium og herunder pointer omkring eksempelvis white allyship er nogle problemstillinger, vi med teorien om racerelationer, racisme, postracialisme, identitet med videre får mulighed for at uddybe og diskutere.

Hvorvidt filosofferne i de tre udvalgte artikler bekræfter, nuancerer eller modsætter sig de etablerede diskurser, der er til stede inden for diskursordenerne om raceforståelser i USA, kan påvise potentialer for social forandring.

2.4 Metodiske overvejelser

I dette afsnit redegøres der for undersøgelsens forskningsproces og de overvejelser, vi løbende har gjort os om projektets formål, tilgang, udformning med videre. Her forholder vi os reflektivt dels til den rolle, vi som producenter af nærværende undersøgelse spiller i produktionen af viden og dels til de sandheder, vi når frem til ved undersøgelsen.

Vores forskningsproces har været under påvirkning af den situation, som COVID-19 og dertilhørende politiske tiltag har medført midt i forskningsprocessen. Undersøgelsens oprindelige fokus og deraf metodeovervejelser var baseret på udførelsen af fokusgruppeinterviews, som ikke kunne udføres under en samfundsmæssig nedlukning. Vi valgte derfor at gøre brug af allerede eksisterende empiri, de tre forskningsartikler, med henblik på at undersøge strukturer og mønstre, som kommer til udtryk heri. Dette valg har uomtvisteligt medført nogle begrænsninger for vores undersøgelse, men det muliggjorde også et kritisk blik på allerede eksisterende litteratur på området. Processen har ligeledes båret præg af en abduktiv tilgang, hvor vi løbende har revideret blandt andet problemformulering, teorivalg og -vinkling samt projektets form, herunder inddelingen af analyseafsnit. Særligt har vi løbende fjernet og inddraget teori alt efter, hvilke resultater vores første analyse påviste. Vores teorivalg er således i høj grad determineret af empirien og vores undersøgelse heraf, fordi formålet med analysen

af den sociale praksis netop er at påvise sammenhænge mellem sprogbrug og den sociale verden.

Vi er bevidste om, at vores valg af videnskabsteoretisk ståsted, teori, metodiske tilgang med videre alle er faktorer, som er med til at forme den proces, undersøgelsen bliver til under såvel som de resultater, den fremlægger. Ligeledes har vores egen rolle som producenter af nærværende undersøgelse betydning for undersøgelsens proces og de sandheder og den viden, vi fremlægger. I diskursanalysen er det formålet at afdække nogle diskursive mønstre omkring raceforståelser og således nogle mulige selvfølgeligheder, der omhandler opfattelsen af blandt andet race, sociale konstruktioner og identitet. Disse selvfølgeligheder forsøger vi at fremmedgøre os fra ved at se på artiklerne med specifikke briller og en specifik metodisk tilgang. Ved at se på fænomenet race gennem en bestemt teori muliggør det vores "fremmedgørelse" af egne selvfølgeligheder og forudantagelser (Phillips og Jørgensen 2019:33), dog med den pointe in mente, at vi som forskere ikke kan skrive os og vores indflydelse ud af analysen og dens resultater.

3. Teori

Forinden vi præsenterer analysen af den sociale praksis, er det væsentligt at forstå den samfundsmæssige kontekst, der danner rammen for problemstillingen og dens indlejrede diskurser. Derfor vil vi i det følgende afsnit redegøre for den historiske kontekst for race samt de teorier, som vi vil benytte til at kontekstualisere vores undersøgelse af diskurser omkring racetransition.

Der er mange udlægninger af, hvordan race er opstået indenfor moderne tid. Hertil har vi valgt at inddrage det historiske aspekt i forhold til race for at kunne kontekstualisere, hvilken betydning race spiller i en nutidig amerikansk kontekst. Til det tager vi udgangspunkt i Keeanga-Yamahtta Taylors historiske og samfundsmæssige sammenfatning af race i USA, *From #Blacklivesmatter to Black Liberation* (2016).

For at sætte rammen for vores teoretiske udgangspunkt, har vi valgt at benytte os af David Theo Goldbergs værk *Are we all postracial yet?* (2015) og kapitlet "Deva-Stating Discriminations, Discriminating Devastations (On Racial Americanization)" fra bogen *The Threat of Race* (2009), som begge tager fat i nutidens racerelationer. Goldbergs teorier om race og postracialisme danner en forståelse af racebegrebets opståen og dens indvirkning på magt og diskurser i det 21. århundrede. Teorierne beskæftiger sig med racebegrebet, samt hvordan

magt, diskurs og hierarki har betydning for, hvordan racebegrebet forstås og opleves i det amerikanske samfund i dag. Derudover har vi valgt at inddrage kapitlet “Who needs ‘Identity’?” af Stuart Hall fra bogen *Questions of Cultural Identity* (2011), hvori Hall beskriver, hvad identitet er for en størrelse. I vores diskuterende analyse omkring social praksis, anvender vi ovennævnte kapitel til at belyse spørgsmålet om identitet i relation til race(transition).

3.1 Historisk oprids

I nærværende afsnit vil vi redegøre for det historiske oprids, som vil fungere som supplement til vores teoretiske udgangspunkt med det formål at kunne kontekstualisere analysen af den diskursive praksis og den tekstuelle dimension. Taylor kontekstualiserer status quo inden for den raciale debat i USA, mens Goldberg og Hall opererer ud fra tilsvarende samfundsmæssige forståelse, når de teoretiserer race, racerelationer og racial identitet.

“[...] 80 percent of the people of Philadelphia police officers had shot [from 2007-2013] [...] African Americans, even though less than half the city’s population is African American”
(Taylor 2016:3).

“[...] Black college graduates are more than twice as likely to be unemployed as white college graduates” (Taylor 2016:11).

Ovenstående citater fra Taylor portrætterer den racediskrimination som afroamerikanere oplever i USA. Afroamerikanere udgør omkring tolv procent af den amerikanske befolkning¹, men er væsentlig højere repræsenteret i førnævnte statistikker. Taylor eksemplificerer, at der opstår en diskrepans mellem den andel, der udsættes for diskrimination og hvor stor en andel afroamerikanere udgør af den samlede amerikanske befolkning. Til trods for at USA i dag ofte bliver refereret til som et farveblindt, postracialt samfund, hvor race engang var en hindring for at opnå et succesfuldt liv, ligger der en problemstilling i ordet “engang” samt det raceproblematikken bliver omtalt som fortidig; at race ikke betyder noget. Men hvordan kan race være uden betydning og kun høre fortiden til, når der fortsat er megen diskrimination af

¹ <https://www.kff.org/other/state-indicator/distribution-by-raceethnicity/?currentTimeframe=0&sortModel=%7B%22colld%22:%22Location%22,%22sort%22:%22asc%22%7D>

sorte. I store dele af det 20. århundrede har der eksempelvis inden for beskæftigelse, adgang til uddannelse, boligkvalitet og fattigdom været forskelsbehandling mellem hvide og sorte (Taylor 2016:4). Race har altså fortsat et fast greb i og indvirkning på det amerikanske samfund, et greb som er historisk forankret i USA's racerelation. Racerelationen udfolder Keeanga-Yamahtta Taylor med et historisk og sociologisk informeret overblik i sin bog *From #Blacklivesmatter to Black Liberation*.

Efter 1960'ernes borgerrettighedsbevægelse, hvor kampen mod diskrimination af afroamerikanere bragte USA's raceproblematik på verdenskortet, blev det tydeligt, at racekonflikten, som længe havde været negligeret rent politisk, influerede meget mere af det amerikanske samfund, end man ville vedstå. Som et resultat af Den Kolde Krig fik USA en vidtrækkende indflydelse og kontrol over resten af verden, herunder de koloniserede områder på verdensplan, hvilket affødte en ny dynamik mellem racerelationer. I kølvandet heraf kunne USA ikke længere stå inde for den behandling af afroamerikanere, der fortsat blev praktiseret. USA blev eksponeret som værende dybt racistisk og modsættende sig sortes frihed - og således racemæssig lighed. Hvis ikke billedet af landet som en farveblind, postracial og demokratisk nation skulle krakelere, var landet systematisk nødt til at ændre sig. Som følge heraf blev USA skubbet ud i formelt at understrege deres engagement i kampen for landets afroamerikanere og racemæssig lighed, idet USA var bekymret for den internationale opfattelse af deres behandling af afroamerikanere. Eksempelvis blev 'farveblindhed' fremhævet i et forsøg på at vise verden landets demokratiske traditioner. Afroamerikanere blev opfordret til at kæmpe for lighed samt social og racial retfærdighed, hvilket de gjorde ved at mobilisere kampagner. Derudover understregede den siddende regering sit politiske engagement i kampen rent formelt gennem lovtiltag ved at afskaffe racial segregation i midten af 1960'erne, som skabte konteksten for diskursen om farveblindhed (Taylor 2016:32).

Borgerrettighedsbevægelsen drager paralleller til en nyere bevægelse mod racisme, aktivistbevægelsen Black Lives Matter. Black Lives Matter har siden 2013 mobiliseret kampagner og protester mod vold og systemisk racisme, ligesom de har været med til at fjerne det billede, USA gennem årtier har forsøgt at male af sig selv som en farveblind nation. Blandt andet har et af bevægelsens fokuspunkter været politiets brutalitet mod afroamerikanerne, hvor der dagligt udøves unødvendige, uproportionelle grader af vold mod afroamerikanerne. Voldsudøvelser og politibrutalitet som i mange sager fører til, at afroamerikanere mister livet. Bevægelsen har allerede haft stor og synlig indflydelse i kampen for lighed og bedre livskvalitet for afroamerikanere, og deres arbejde ses tydeligt i den ændrede diskurs inden for politiarbejde, kriminalitet og race. Ifølge Taylor kræver det dog stadig meget arbejde at gøre op med den

strukturelle racisme, der er dybt indlejret i det amerikanske samfund. Den strukturelle racisme medvirker til et billede af USA som et land med “[...] equal opportunity, not equal outcomes” (Taylor 2016:54). Ifølge Taylor er det vigtigt at forstå, at farveblindhed handler om mere end blot benægtelse af racisme. For mange amerikanere influerer farveblindhed deres forståelse af race samt måden, de forstår racisme på. Et ofte fremført argument blandt benægttere af racismen i USA er, at fordi racisme ikke åbenlyst og direkte er til stede i samfundet ved eksempelvis racistiske ytringer, er racisme slet ikke til stede. Taylor pointerer, at kampen for en fuldkommen befrielse og frihed for sorte i øjeblikket ikke er mulig, og vanskeliggøres af det faktum, at mange amerikanere er af den holdning, at racisme ikke findes. Ikke desto mindre er den kamp, som Black Lives Matter kæmper for afroamerikanere og mod racisme, politivold, fattigdom, sult og alle de måder, hvorpå undertrykkelse og udnyttelse kommer til udtryk, en absolut nødvendighed for den grundlæggende overlevelse i det amerikanske samfund (Taylor 2016:216).

3.2. Are we all postracial yet?

I nærværende afsnit vil vi med udgangspunkt i den sydafrikanske professor David Theo Goldbergs (1952-) bog *Are we all postracial yet?* (2015) redegøre for, hvordan problemstillinger vedrørende race kommer til udtryk i Amerika og Europa i det 21. århundrede.

3.2.1 Racebegrebets opståen

Goldbergs beskrivelser af race alternerer mellem forskellige racediskurser, der knytter sig til forskellige tidsaldre og samfund før det 21. århundrede, og hvordan disse bliver (re)produceret i det 21. århundrede (Goldberg 2015:16). For at kunne forstå racebegrebet og dets betydning i dag, må man, ifølge Goldberg, forstå historien og legitimiteten bag begrebet. Goldberg forklarer race som et fænomen, der er opstået efter middelalderen i takt med, at tilknytningen til religion blev mindre i Europa. Race tog nu form som sekularisering og overtog nogle af de funktioner, som religion tidligere havde haft: ”As religion did for the medieval, race now offered for modernity the imagining of mass community out of individualized social anonymity” (Goldberg 2015:8). Race blev således et socialt produceret udtryk for en forestillet idé om et fællesskab, som ekskluderede nogle og inkluderede andre på samme måde, som religion tidligere havde gjort. Med den europæiske globalisering blev inklusions- og

eksklusionsprocesserne tydelige, eftersom race blev en måde, hvor europæere kunne definere et *os* over for et *dem*. Forestillingerne om race blev konstitueret gennem en kategorisering af *outsideren*, der forbandt outsiderens adfærd til dennes hudfarve og biologi (Goldberg 2015:7ff). Foruden at kategorisere outsideren ud fra dennes fænotypiske træk og væremåde, kunne outsideren pludselig kategoriseres ud fra nogle træk, som outsideren havde til fælles med andre, som hun eller han lignede.

3.2.2 Racisme

Som resultat af de inklusions- og eksklusionsprocesser, der, ifølge Goldberg, begyndte i forbindelse med den europæiske globalisering, opstod racismen. I takt med, at europæeren kategoriserede sig selv og andre ud fra forskellige race(u)ligheder, skete en dehumanisering af ikke-europæeren (Goldberg 2015:48ff). Til at beskrive dehumaniseringen af ikke-europæeren præsenterer Goldberg forskellige måder at dehumanisere på, men hæfter sig særligt ved én; nemlig *animalization*. Begrebet *animalization* betyder en dyrisk fremstilling af et eller flere individer. Da begrebet ikke findes på dansk, vil vi i projekt anvende det engelske ord. Goldberg beskriver *animalization* af ikke-europæeren som en måde, hvorpå magtrelationer europæer og ikke-europæer imellem blev etableret og som en måde, hvorpå raciale magtrelationer i det 21. århundrede fortsat bliver konstitueret i dag (Goldberg 2015:51ff). Goldberg fremfører, at det at overføre dyriske egenskaber på en gruppe af individer, modsat eksempelvis at tingsliggøre dem, giver et billede af den dehumaniserede som én, der kan kæmpe imod og påføre sorg (Goldberg 2015:49). Dyremetaforen fungerer på den vis som en rationel metafor, da den giver den dehumaniserede mulighed for at handle, hvilket står i modsætning til det, som en tingsliggørende dehumanisering fordrer. Dyremetaforen er ydermere et greb, som kan anvendes med det formål at skabe frygt. Denne frygt udløses af en forestilling ved de dyriske handlinger om, at den dehumaniserede kan modsætte sig undertrykkerens ordrer og kæmpe imod undertrykkelse (Goldberg, 2015: 51). Sammenkoblingen mellem race og dyr bidrager endvidere med konnotationer om, at den dehumaniserede kan tæmmes, således at den dehumaniserede kan indordne sig de samfund og verdensforestillinger, som europæeren har opstillet (Goldberg 2015:56). Udover at *animalization* giver en forståelse af, at den dehumaniserede kan tæmmes, bliver der med *animalization* skabt et fælles rationale om, at truslen må slås ihjel. Det sker, fordi den dehumaniserede sammenlignes med dyr, som anses som urene og bærende af sygdom (Goldberg 2015:56), idet den forstyrrer ideen om hvid

hegemoni.

Dyremetaforen er et udtryk for en racisme, der ranglister grupper af individer som højere eller lavere end andre samt fratager individer deres humanitet. For Goldberg er racismen socialt arrangeret gennem sociale positioner, der er iboende hos individet, og som konstitueres gennem den relationelle magt og dennes udtryk (Goldberg 2015:107). Den relationelle magt handler om, hvordan raciale magtstrukturer tager sig ud i relationer, og hvordan raciale forestillinger perciperes og reproduceres i den respektive relation (Goldberg 2015:107f). Eftersom der sker en reproduktion af de raciale forestillinger, finder der både et element af det historiske og det nutidige sted. I spændet mellem det historiske og det nutidige hævder Goldberg, at der er et analytisk skel mellem den oplevede og den strukturelle racisme (Goldberg 2015:30). Den strukturelle racisme er blevet etableret ved det forhold, at magten i et samfund rent historisk set er blevet tildelt de, der racialet var defineret over andre (Goldberg 2015:30f). Den raciale magt og det raciale privilegium har altid været afgrænset til hvidhed, mens magtesløsheden og dis-privilegiet har været afgrænset til sortehed (Goldberg 2015:30). Således bliver individet stemplet efter dets race, og dets magt og privilegier bestemmes derefter. Det følger, at når et individ bliver stemplet efter dets race, vil dets råderum blive begrænset, men hvordan, og om begrænsningen opleves, er ifølge Goldberg ikke ens for alle. Han hævder, at den raciale oplevelse af den strukturelle racisme afhænger af, hvordan et samfund definerer det enkelte individs race kombineret med individets sociale position i forhold til den raciale definition (Goldberg 2015:31). Det vil sige, at den oplevede racisme i større eller mindre grad er afhængig af de raciale strukturer i det pågældende samfund. Paradoksalt nok er den oplevede racisme samtidig i høj grad med til at forstærke de raciale strukturer, der i forvejen dominerer i samfundet.

3.2.3 Race og racisme i dag som postracialisme

Goldberg skildrer en forståelse af race og racisme, som idéer, der lever i bedste velgående, men som udviskes til fordel for en tendens til at tænke, at raceproblematikker ikke længere eksisterer (Goldberg 2015:1 ff). Til at beskrive forestillingen om ophøret af racens og racismens eksistens, anvender Goldberg begrebet postracialisme (Goldberg 2015:106). Som følge af postracialismen har racismen fået en ny udtryksform, hvorved den eksisterer gennem raciale hierarkier; hierarkier der rekonstrueres gennem neoliberalismens ønske om racehomogenitet (Goldberg 2015:82). Ifølge Goldberg tager ønsket om racehomogenitet form som et

raceprivilegium, idet den afføder en diskurs om, at hvidhed er det mål, der skal tilstræbes i processen mod racehomogenitet (Goldberg 2015:83f). Forestillingen om, at ikke-europæeren ikke længere diskrimineres på baggrund af race betegner Goldberg som en ignorant slutning, der forstærker det racistiske udtryk: ”So the postracial is the sociality of heightened raciality in the name of its denial” (Goldberg 2015:109).

Postracialismen bliver for Goldberg en tilstand, hvor racismetendenser kan få lov at blomstre, da de underkendes på et strukturelt niveau. Underkendelsen af racismen gør det vanskeligt at være minoritet, da råderummet for det racistiske udtryk forbliver, mens anerkendelsen af samme ignoreres til fordel for en forestilling om, at racisme ikke længere findes (Goldberg 2015:125ff).

3.3 Deva-Stating Discriminations, Discriminating Devastations (On Racial Americanization)

I Goldbergs kapitel “Deva-Stating Discriminations, Discriminating Devastations (On Racial Americanization)” fra bogen *The Threat of Race* (2009) tager han fat i Amerikas nutidige racerelationer. I forlængelse af Goldbergs diskussion om postracialisme (2015) hænger nutidens oplevede racisme uundgåeligt sammen med Amerikas raciale strukturer, der dominerer samfundet i alle tænkelige lag. Hvordan disse raciale strukturer helt konkret har gjort og stadig gør sig gældende i dagens Amerika, giver Goldberg en udlægning af i sit tredje kapitel om *Amerikanisering af race*.

3.3.1 Regionalisering af race

Ifølge Goldberg har racebegrebet ud fra en populær forståelse fået tilskrevet betydninger, der udlægger begrebet som værende forældet og utidssvarende, men Goldberg anerkender ikke denne forståelse af racebegrebet. I sit værk *The Threat of Race* (2009) er det Goldbergs formål at gøre op med denne tankegang ved at rekonstruere nutidens racekoncept (Goldberg 2009:66).

Goldberg starter ud med at distancere sig fra brugen af begrebet “racialization”. I begrebet racialization ligger der nogle ambivalente og udtryksløse betydninger, hvorfor Goldberg har den intention, at der snarere skal skelnes mellem race og ‘racismer’, som er en forlængelse af racebegrebet. Racismer skal forstås i den forstand, at der findes forskellige former for racisme afhængig af kontekst. Denne skelnen skal ske på både et konceptuelt såvel

som et politisk plan; der skal skelnes mellem kontekster og forskellige (relaterede) geopolitiske regioner (Goldberg 2009:67). I forlængelse heraf udvider han nutidens racerelationer, som værende konstitueret på baggrund af geografisk placering med hver sin historik. Disse kortlægninger repræsenterer hver en bredere generaliseret forståelse af racistiske konfigurationer (Goldberg 2009:66).

Der eksisterer ikke en universelt gældende forståelse af race; verden over har raceforståelsen derimod manifesteret sig på forskellig vis og i forskellige afskygninger. De forskellige typer 'racismer' og konstruktioner af race, har historisk rejst og transformeret sig over tid. Goldberg inddeler racismerne, som forlængelse af race, i fem geografiske regioner. Regionaliseringerne er opdelt efter Amerika, Palæstina, Europa, Latinamerika og Sydafrika. Goldberg forstår race-regionaliseringerne som ismoforme historisk overlappende landskaber, men samtidigt distinktive og stedbundne (Goldberg 2009:66) Således repræsenterer disse områder hver deres type racisme, og de indeholder hver deres politiske og historiske fortælling, der samtidig har betydning for den større globale sammenhæng (Goldberg 2009:68). Goldberg udlægger en historisk redegørelse af alle fem racismer, men grundet vores geografiske fokus tager vi udgangspunkt i Goldbergs kapitel om *americanization*.

3.3.2 Amerikanisering af race

For at forstå amerikaniseringen af race, giver Goldberg en udlægning af en række centrale begivenheder og historiske nedslagspunkter fra 1900- tallet og frem til nutidens USA, som alle karakteriserer strukturel racisme.

Som Goldberg også udlægger i det ovenstående teoretiske oprids af *Are we all postracial yet?* (2015), affødes den klassiske racisme ud fra europæisk ekspansion, slaveri og kolonisering (jf. 22). Selvudnævnt europæisk overlegenhed, som egentlig søgte nye kilder til rigdom, et underdanigt arbejdsudbud og eksotiske varer, endte med at blive grobunden for racisme(rne). Med tiden omfattede dette ekspansiv territorialisering, bosættelse, globalisering. I forlængelse af nybyggernes nye liv kom der nye ønsker om dominans, hvilket medførte fornedrelse og endda død for de, der blev underdanige. Den afvigende race blev altid set som det "andet" og det destruktive, som invaderede europæisk homogenitet, hvorfor race måtte kontrolleres. Racismens mere moderniserede tilstande blev i kølvandet af 1800-tallets industrialisering i stigende grad forbundet med urbanisering og storbyliv (Goldberg 2009:69). Det er her, at amerikaniseringen af race i sin moderne forstand begynder at tage fat. Det var i de moderne storbyer, at "behovet" for raceadskillelse var på sit højeste, hvilket resulterede i, at

storbyerne blev centrum for en formaliseret institutionel segregering og strukturel racisme. Det var i det senere 19. århundrede, at kernemotivationen for hvides raceadskillelse, var at skabe "kontrol" over byrummet med det formål at opretholde hegemoniet og derved begrænse racial heterogenitet og hybriditet (Goldberg 2009:70).

Segregeringen tog institutionel form efter, at de frigivne slaver flyttede fra plantagerne og ind til byen. Her tog en dominerende og formel modalitet af racisme fat i kraft af, at de hvide politikere opretholdt deres magt, ved at afskærme den hvide arbejderklasse fra de nye emanciperede sorte borgere (Goldberg 2009:70). Historisk set begyndte den amerikanske racisme at tage form, da forfatningsmæssig segregering blev en del af den politiske dagsorden, hvilket det gjorde gennem politik og lovgivning, hvoraf sociale muligheder ikke blev ligeligt muliggjort for alle. Idet racemæssig interaktion begyndte at stige i storbyerne, blev afroamerikanere, latinamerikanere og asiater gradvist adskilte; jo mere sort urbanisering udbredte sig, desto mere blev de sorte segregeret og deres begrænsninger intensiveret. Frem til det sene 1800-tal boede halvfems procent af alle sorte amerikanere i sydlige landdistrikter, hvor der tilsvarende boede lige så mange hvide i de nordlige byer (Goldberg 2009:71). I 1930'erne blev det føderale agentur Home Owners' Loan Corporation (HOLC) sigtet for "racial redlining", hvor hemmelige "residential security maps" blev delt mellem ejendomsmæglere og realkreditudbydere. Racial redlining er kortlægninger over byzoner, som blev rangeret baseret på deres "ønskværdighed" for boliginvestering, baseret på deres raciale karakter. I disse kortlægninger var de zoner, hvor mange sorte boede, blandt andet markeret (Goldberg 2009:72). Racial redlining blev dermed drivkraften bag race-regulering af boligmarkedet, hvides afkald på det urbane og kapitalens fremgang. Dette medførte en hyperkoncentration af racial fattigdom, slumtilstande og byskel. Nutidens amerikanske indhegnede lokalsamfund er reelt set en uformel privatiseret forlængelse af redlining (Goldberg 2009:73).

Efter Anden Verdenskrig og borgerrettighedsbevægelsens æra bliver den eksplicite, antikke, segregerede racisme erstattet med en nutidig usynlig og implicit institutionaliseret racisme. Efter borgerrettighedsbevægelsen og efterkrigstiden befandt Amerika sig i et spændingsfelt mellem modsigelse, benægtelse, håb, løfter og forventninger. Man bevægede sig fra en periode, hvor borgerrettighedsbevægelsen kæmpede mod den hvide mands aktive indblanding i politik, økonomi og jura, herunder produktionen af adskilte byrum til en periode, hvor segregering begyndte at forklæde sig i samfundets indlejrede strukturer. På den måde bevægede racismen sig fra at være "synlig" til at være "usynlig", men uden helt at forsvinde. På baggrund heraf elaborerer Goldberg på denne nye form for segregering, og beskriver nutidens amerikanisering af race:

“Racial americanization in this context includes nominal commitment to liberty, individualism, market economies, private property and profit, but also historical denial of or disregard for others’ suffering and concerns, of one’s own privilege and self-assertion, near and far, even at the cruel cost to others’.” (Goldberg 2009:77).

Langsomt begyndte amerikaniseringen af race at optræve lovene, reglerne, normerne og forventningerne, som borgerrettighedsbevægelsen var i stand til at have en indvirkning på (Goldberg 2009:78). Amerikaniseringen af race opstår i sin særdeleshed som et led i en stigende privatisering af samfundets institutioner. Gennem privatisering følger der ‘private preference’, hvor det bliver muliggjort at have en præference ved valg af for eksempel offentlige skoler versus private skoler; en præference der reproducerer segregerede offentlige skoler, som i dag [2009] er mere segregerede, end de var i 1960’erne. Heraf reproduceres uddannelsesmæssig isolation og segregerede boligområder (Goldberg 2009:78).

Ifølge Goldberg kamouflerer amerikaniseringen af race sig på følgende måde; at “racial americanization is produced by seeming to do nothing special” (Goldberg 2009:78) og derved forholder amerikaniseringen af race sig passivt, hvorved den er med til at fastholde en diskurs om racisme, som en postracismisme samt en underkendelse af dens eksistens (jf. 25). Denne passivitet er i realiteten konstitueret af en regulering af markedet, majoritetens (hvides) gængse personlige præferencer samt en tavsliggørelse af al racial reference, dog med undtagelse af raceprofilering, når det gælder kriminalitet eller terror kontrol (Goldberg 2009:78f). Det er i denne tavsliggørelse af race, at der opstår en dobbelthed, som mislykkes med at skelne mellem ekskluderende racistiske strukturer og praksis på den ene side og antiracisme på den anden side (Goldberg 2009:79). Tavsliggørelsen af race gør at antiracisme ikke kan adskilles fra strukturel racisme, idet race ikke italesættes og “man ikke gør noget særligt” (Goldberg 2009:78).

Det er således gennem ekskluderende private preference, at amerikaniseringen af race manifesteres. Amerikaniseringen af race er yderligere konstitueret af en række lovmæssige tiltag, herunder politiske og økonomiske, som implicit arbejder som strukturel racisme. I nedenstående afsnit udforskes hvordan den strukturelle racisme viser sig lavpraktisk og hvordan den er infiltreret i alle institutionelle lag i det amerikanske samfund.

Sorte bliver ikke i samme grad som hvide, tilbudt universitets kvalificerende kurser, hvorfor størstedelen af sorte overvejende uddannes fra offentlige institutioner. Det gør det sværere for sorte, at få adgang til de gode universiteter og derved læse en videregående uddannelse. I tilfælde af at det lykkes for de sorte at opnå adgang til de respektive uddannelser,

vil de hovedsageligt mænge sig med hvide studerende, idet private preference har indflydelse på hvides uddannelsesvalg om de bedste universiteter. Ydermere viser mange sociologiske studier, at hvide lærere opfatter sorte elevers adfærd som værende mere hård og affærdigende end hvide elevers adfærd, hvorfor sortes trivsel i uddannelsessystemet allerede påvirkes negativt herigennem.

Hver tredje afroamerikansk mand har været igennem straffesystemet på den ene eller den anden måde, hvilket efterlader dem i udkanten af samfundet. Eksempelvis er det ti gange mere sandsynligt for en afroamerikansk mindreårig at blive sigtet og idømt straf som en voksen, end det er som en hvid jævnaldrende, der har begået en tilsvarende kriminalitet. Samtidig arresterer politiet i højere grad end før afroamerikanske børn helt ned til seksårsalderen for forbrydelser. Således er diskursen "the war on crime" blevet første prioritet på den politiske dagsorden, hvorfor diskursen om "the war on poverty" er blevet skubbet til side; hvilket i 2009 efterlod femogtyve procent af afroamerikanere i fattigdom uden sundhedsforsikring. Gentagende gange er der blevet skåret i bevillinger til uddannelse, sundhed, bolig, transport og nødhjælp, hvilket stiller den afroamerikanske befolkning dårligere end de i forvejen er stillet (Goldberg 2009:80f).

3.3.3 Frihedsberøvelse og strukturel racisme?

Ud fra en videreførelse af ovenstående afsnits eksempler om hvordan strukturel racisme kommer til udtryk i praksis, vil vi i indeværende afsnit udfolde et større perspektiv på amerikaniseringen af race. På et ideologisk plan præsenterer Goldberg fire implicitte forudsætninger for amerikaniseringen af race. Den første forudsætning indebærer et syn på raceadskillelse som det givne og naturlige. I forlængelse heraf følger en antagelse om, at integration ligeledes fremstår absurd og irrationel og sker på bekostning af den individuelle frihed; en frihed, der udspringer af det frie valg til at vælge bopæl, husstand, arbejdsplads og trosretning.

Den anden forudsætning handler om, at standarden for moral, pli, dygtiggørelse og civilisation hovedsageligt repræsenteres som værende hvid. Således bliver normen for god og bestræbelsesværdig opførsel defineret ud fra en hvid opfattelse af, hvad god opførsel består i.

Den tredje forudsætning bygger på et syn, der fremstiller hvide som de "rigtige" ofre for antiracisme. Denne offerrolle indebærer en idé om, at de hvide som ofre bliver underlagt en venstreorienteret antiracisme og politisk korrekthed, liberalisme og ideologisk ligestilling.

Den sidste og fjerde forudsætning indbefatter, at de, som er målrettet forandring, antiracisme og ønsker om en heterogen offentlig kultur, bliver modarbejdet af 'racial americanists', idet disse racial americanists tilstræber at bibeholde deres ret til individuel frihed (Goldberg 2009:92f). Racial americanists forstår Goldberg som værende de individer der til stadighed (ubevidst) holder fast i amerikanisering af race og de segregerende strukturer som følge heraf.

Amerikaniseringen af race er så vidt summen af hvidt privilegium og hvid overlegenhed; en overlegenhed, der består i de privilegier, som enhver hvid får tildelt i samfundet. Ydermere ligger det implicit i diskursen om frihed og idéen om den amerikanske drøm, en forståelse af desegregation som værende unaturligt og noget, der sker på bekostning af den individuelle frihed (Goldberg 2009); en forståelse, der blev tydeliggjort i kølvandet af 9/11. Terrorangrebene medførte, at raceforståelsen i USA blev gentænkt og redefineret, hvilket indebar en kategorisering af muslimer som værende terrorister. Som resultat heraf blev der sat lighedstegn mellem muslimer og terrorister, og en muslimsk identitet blev således symbolet på terrorisme. I takt med at amerikaniseringen af race begyndte at infiltrere sig globalt, er muslimer blevet "the new niggers" (Goldberg 2009:94). Dette har løftet sløret for, hvordan diskursen om "the war on terror" forklæder sig i legitimeret racial profiling og segregering for at kunne opretholde et hvidt hegemoni og frihed i hvid forstand (Goldberg 2009:95). Med andre ord omfatter amerikaniseringen af race nutidens racerelationer. Disse racerelationer er konstitueret af reproduktiv strukturel racisme og indbefatter en segregerende struktur, som er at finde i landets indvandringspolitik, bydesign, kriminal- og antiterrorlove (Goldberg 2009:99).

3.4 Who needs Identity?

I indeværende afsnit vil vi redegøre for Stuart Halls kapitel "Who needs 'Identity'?" fra bogen *Questions of Cultural Identity* (2011). Hall beskriver de forståelser af identitet, der finder sted på tværs af forskellige fagområder og kommenterer på, hvorvidt det er muligt at tale om eksistensen af en menneskelig kerneidentitet. Hall peger på, at spørgsmålet om identitet har gennemgået en paradoksal udvikling inden for academia ved den store grad af opmærksomhed samt kritik af synet på identitet som en integreret del af subjektet (Hall 2011:1). Vi inddrager Halls teori om identitet i vores diskuterende analyse for at belyse spørgsmålet om identitet i relation til race(transition). Da Hall i kapitlet inddrager forskellige teoretiske forståelser af identitet, som ikke alle har relevans for nærværende sammenhæng, har vi valgt alene at redegøre for de forståelser, der har relevans for vores problemstilling.

Hall opererer ud fra en anti-essentialistisk tilgang og kritiserer herved de essentialistiske og positivistiske forståelser af identitetskonceptet. Hall fremlægger i sin kritik to områder, hvorpå forståelsen af identitet bør ændres. Dette gør Hall med det formål at sætte forståelsen af identitet i relation til de mekanismer, der gør sig gældende i mødet mellem subjektet og de diskursive praksisser, som subjektet indgår i (Hall 2011:1).

Først hævder Hall, at de gængse teoretiseringer af identitetskonceptet er taget op til revurdering inden for flere fagdiscipliner, hvorfor dets definition er under udvikling. Udviklingen er for Hall ikke just en positiv udvikling, idet de essentialistiske ideer stadig påvirker måden identitetskonceptet defineres. Hall ønsker i stedet at konceptet rekonstrueres på en måde, som fordrer, at tidligere definitioner af identitet overvejes i definitionen af samme (Hall 2001:2). Derudover påpeger Hall, at der ved identitetskonceptet og dets teoretisering er et andet aspekt til stede, som har betydning for, hvordan konceptet er muligt at definere. Dette aspekt omhandler identitetens centralitet i agens (Hall 2011). Med den pointe kritiserer Hall idéen om, at subjektet fødes med en identitetsmæssig kerne, som definerer og således sætter grænserne for subjektets agens. Heri ligger også en kritik af synet på subjektet selv og dets identitet som værende det, der styrer subjektets handlemuligheder. Hall opponerer mod en sådan tilgang til identitetskonceptet og peger i stedet på, at subjektet påvirkes af de diskurser og diskursive praksisser, som subjektet i løbet af sit liv konfronteres med (Hall 2011). Ifølge Hall får subjektet agens ved det faktum, at subjektet kan påvirke og påvirkes af de diskursive praksisser og altså ikke gennem det, at det er subjektet selv, der står som centrum i dets sociale færden.

I sin inddragelse af subjektbegrebet tilslutter Hall sig endvidere en forståelse af identitet som noget, der findes hos det enkelte menneske (Hall 2011:2). Af denne årsag er identitet ifølge ham ikke alene noget, der omhandler subjektets færden i diskursive sammenhænge. Halls beskrivelser af konceptet identitet fordrer således en sammenslutning mellem subjektet, dets agens og de diskursive sammenhænge, som det indgår i. På den måde findes der ifølge Hall en form for identitet, der ikke står alene og dermed ikke alene er betinget hos subjektet på samme tid med, at identitet ikke alene kan siges at være funderet i det sociale (Hall. 2011). Subjektet er formet af diskurserne, men samtidigt er subjektet også med til at (om)forme diskurserne, hvorfor et dialektisk forhold affødes heraf. Hall konceptualiserer denne idé ved at inddrage eksempler, hvori subjektets tilknytning til den kulturelle identitet kan påvises. Ifølge Hall findes der ikke én sand kulturel identitet, som subjekter har tilfælles grundet deres fælles ophav. Den kulturelle identitet er ikke bestemt af en kerne, men i stedet bestemt af de diskurser, som subjektet positioneres i og positionerer sig selv i forhold til (Hall 2011:4). Grundet de

forhandlinger, som subjektet positioneres igennem, opstår en ambivalens omkring, hvor den kulturelle identitet, som subjektet kan forstå sig selv i forhold til, opstår. Hall trækker på Foucaults identitetsforståelse til at beskrive, hvordan en teori om det bevidste subjekt ikke er tilstrækkeligt i rekonstruktionen af identitetskonceptet, men at der samtidig må inddrages teori om diskursiv praksis (Hall 2011:2). Således er identiteten altid at finde i feltet mellem subjektet og de sociale diskurser.

I sin udlægning af identitetskonceptet definerer Hall den gængse forståelse af begrebet 'identifikation'. Han redegør for, hvordan det at kunne identificere sig med noget er konstrueret på basis af en anerkendelsesproces, der indbefatter, at et subjekt deler fælles oprindelse og/eller egenskaber med en eller flere personer (Hall 2011:2). I identifikations- og anerkendelsesprocessen bliver der etableret en solidarisk og afgrænset gruppe, hvorigennem subjektet identificerer sig. Karakteristisk for Halls diskursive tilgang er en forståelse af identifikationsprocesserne som foranderlige processer, der præges af de diskurser, som subjektet påvirker og påvirkes af (Hall 2011:2). Subjektets identitet bliver influeret af identifikationens foranderlige konstruktion og forhandles gennem de forskellige diskursive praksisser, som det indgår i (Hall 2011:6). Diskurserne er ifølge Hall med til at kategorisere og forme subjektet samt begrænse det under kategoriseringens magt: "Identities are thus points of temporary attachment to the subject positions which discursive practices construct" (Hall 2011:6). Således konstitueres identiteten gennem forskellige kategorier, der dominerer inden for forskellige diskursive praksisser.

Foruden at have de diskursive praksisser for øje, er det vigtigt at være bevidst om de kontekster, der præger den diskursive praksis. Med det mener Hall, at man må forstå identitet som et produkt af de samfundsmæssige, historiske og institutionelle rammer, som yderligere opererer inden for specifikke diskursive praksisser (Hall 2011:4). I takt med at identitet former og formes af kontekster, skabes identitet også ud fra os og dem-konstruktioner. Inden for diskursive kontekster, konstituerer subjektet sig selv gennem inklusions- og eksklusionsprocesser, som ydermere opstiller et skel mellem *jeg* og *et os* versus *et du* og *et dem*. Eftersom identiteter skabes gennem kategoriseringsmekanismer, indebærer identitet et element af magt, som præger det diskursive felt. Magten determinerer, hvilke identiteter og identitetsmarkører, der bliver styrende i samfundet (Hall 2011:4ff). Magtrelationen afføder således også et spænd mellem subjektets agens og de normative diskurser, der dominerer i samfundet. Heri opstår forhandlingsprocesser, hvor subjektet forhandler, modarbejder eller accepterer de subjektpositioner eller identiteter, de er blevet pålagt gennem de normative diskurser (Hall 2011:14).

4. Analyse

4.1 Præsentation af empiri

I nedenstående afsnit præsenterer vi den empiri, vi har valgt at undersøge. Vi præsenterer dels de tre filosoffer, dels præsenterer vi artiklerne ved et kort resume. I analysen af de tre artikler vil filosofernes hovedpointer, argumentation med videre blive yderligere uddybet.

Rebecca Tuvel: “*In Defense of Transracialism*”

I artiklen “*In Defense of Transracialism*” (2017) beskæftiger den feministiske filosof Rebecca Tuvel sig med muligheden for at skifte race. Tuvel undersøger argumenter for og imod det, hun betegner som transracialisme. Tuvels motivation for en undersøgelse af argumenterne for transracialisme består i en undren omkring, hvordan spørgsmålet om individer, der har en følelse af at identificere sig som noget andet end den identitet, de oprindeligt er blevet tildelt, bør tilgås; en undren som udspringer af sagen om Rachel Dolezal. Tuvels hovedærinde er at påvise, at de argumenter, der gør sig gældende for transkønnede identiteter, ligeledes gælder for transraciale identiteter. Tuvel tager fat i fire indvendinger mod transracialisme og afviser dem alle. Dernæst præsenterer Tuvel sin teori for, hvordan bestemmelser for racial identitet bør bero på en kombination af to faktorer i forhold til opnåelse af medlemskab af en race; dels af ens egen selvidentifikation, dels af samfundets accept af denne selvidentifikation. Tuvel pointerer, at racetransition teoretisk set er mulig, men hvorvidt racetransition er muligt i praksis afhænger ydermere af det omkringliggende samfunds villighed til at imødekomme selvidentifikation som det princip, der determinerer ens raciale identitet (Tuvel 2017:267). Tuvel konkluderer, at argumenterne for transkønnethed kan udvides til at gælde for transracialisme, og således at samfund bør acceptere racetransition blandt de, som oprigtigt identificerer sig som en anden race end den, de fik tilskrevet ved fødslen (Tuvel 2017:264).

Sabrina Hom: “*(Dis)Engaging with Race Theory: Feminist Philosophy’s Debate on ‘Transracialism’ as a Case Study*”

Sabrina L. Hom er filosof og ansat ved Georgia College, hvor hun blandt andet forsker i feministisk filosofi og critical mixed race theory. Hom har leveret et modsvar til Rebecca Tuvels forsvar for transracialisme. Modsvaret er publiceret i *Philosophy Today*, som en del af et symposium omhandlende Tuvels artikel om transracialisme, og det har titlen “*(Dis)Engaging with Race Theory: Feminist Philosophy’s Debate on ‘Transracialism’ as a Case Study*”. Homs

artikel tager udgangspunkt i en kritik, ikke kun af Tuvels artikel, men af feministisk filosofis syn på og behandling af begrebet transracialisme. Homs hovedpointe er, at den feministiske filosofi mangler at arbejde interdisciplinært i sin tilgang til transracialisme, og at man i debatten omkring transracialisme er nødt til at inddrage blandt andet kritisk raceteori såvel som viden om begrebet passing. Hom mener, at man i diskussionen af racetransition bør inddrage en større mængde viden om race, herunder historiske eksempler på fænomenet passing. Hom forholder sig således særligt kritisk til den metodologiske tilgang og citationspraksis, som Tuvel og andre feministiske filosoffer benytter sig af i behandlingen af spørgsmål om race og racetransition.

Kris Sealey: “*Transracialism and White Allyship: A Response to Rebecca Tuvel*”

Kris Sealey er lektor i filosofi og specialiseret i blandt andet raceteori samt social og politisk filosofi. Sealey præsenterer ligesom Hom et modsvar til Tuvels forsvar for transracialisme. I sin artikel *Transracialism and White Allyship: A Response to Rebecca Tuvel* kommenterer hun på de indvendinger mod transracialisme, som Tuvel kritiserer i sin artikel. Sealeys formål er at påvise, hvordan indvendingerne mod transracialisme og argumenterne herfor holder vand, og Sealey afviser hermed Tuvels kritik af indvendingerne. Sealey afviser ikke direkte muligheden for racetransition som et eksistentielt valg, men Sealey mener, at man bliver nødt til at inddrage en analyse af de moralske og politiske implikationer, der vil være ved muligheden for individers valg om at gøre en transracial identitet; ved valget om at skifte race fra hvid til sort. Ved et sådant eksistentielt valg følger nogle konsekvenser for white allyship², og disse konsekvenser umuliggør ifølge Sealey muligheden for opretholdelsen og udførelsen af et godt white allyship. Sealey konkluderer i forlængelse heraf, at Tuvels argument for selvidentifikation er mangelfuldt og et symptom på en abstraktion fra konteksten. Ifølge Sealey er der et uadskilleligt forhold mellem individuel agens, og således muligheden for selvidentifikation, og den sociale verden, vi er en del af. Sealeys hovedpointe er således, at individuelt agency er situeret i en social og historisk kontekst, hvorfor denne kontekst nødvendigvis må inddrages i spørgsmålet om muligheden for en transracial identitet.

² En ‘white ally’ definerer Sealey som værende en person, der “in solidarity with communities of color, fights systemic racism always and only as white, always from a historical and embodied location of whiteness” (Sealey 2018:27)

4.2 Analyse af den diskursive praksis

I nedenstående analyse vil vi undersøge den diskursive praksis, der ligger til grund for artiklerne og de diskurser, der er til stede heri. Her vil vi først og fremmest redegøre for hele baggrunden for den debat, som artiklerne udspringer af og tager del i; en situation, der unægteligt influerer på tekstproduktions og -konsumptionsprocesserne. Vi vil ligeledes redegøre for den genre, artiklerne er skrevet inden for og for de overordnede diskurser, vi kan identificere i artiklerne. Ydermere vil vi analysere måden, hvorpå artiklerne trækker på hinanden, andre forudgående tekster og diskurser. Ved at foretage denne analyse kan vi undersøge, hvilke faktorer der påvirker tilblivelsen såvel som fortolkningen af de tre artikler og dermed de vilkår, der ligger til grund herfor. Denne kortlægning kan påvise, hvordan der inden for den diskursive praksis skabes social reproduktion eller forandring alt efter, hvilke måder den diskursive praksis opererer på.

Rebecca Tuvels artikel og forsvaret for transracialisering er publiceret i det akademiske tidsskrift *Hypatia*. *Hypatia* er et tidsskrift, der publiceres af Cambridge University Press, og som beskæftiger sig med feministisk filosofi og således intersektionen mellem filosofi og kønsstudier. Tuvels artikel fik negativ modtagelse i den videnskabelige verden, hvor Tuvels argumentation, citationspraksis, manglende refleksion over egen forskerposition, rollen som hvid og det dertilhørende hvide privilegium, hun besidder, blev kritiseret. Denne kritik blev både rettet direkte til *Hypatia* ved et brev signeret af 830 forskere, men den kom også til udtryk på sociale medier og ved personlige henvendelser til Tuvel. Blandt kritikerne blev der fremsat krav om, at artiklen skulle fjernes, og kritikken blev af en af tidsskriftets redaktører, Cressida Heyes, mødt med en undskyldning for publiceringen af Tuvels artikel og en målsætning om nogle skærpede krav til den fagfællebedømmelse, artiklerne underkastes³. Således havde fortolkningen og modtagelsen af artiklen store konsekvenser for både Tuvel og *Hypatia*. Som reaktion på dette valgte det internationale tidsskrift *Philosophy Today* at bringe et symposium, der indeholdt modsvar til Tuvels artikel såvel som Tuvels eget svar på disse modsvar. *Philosophy Today* beskæftiger sig med de debatter og tematikker, der opstår i intersektionen mellem blandt andet filosofi og cultural studies. Formålet med symposiet var ifølge redaktør Peg Birmingham at give plads til en kritisk diskussion af Tuvels artikel, og Birmingham italesætter den voldsomme, uprofessionelle debat, der cirkulerede: "A contentious debate followed, much of it focused on *Hypatia*'s editorial decisions and blind review process. Almost

³ <https://hypatiaphilosophy.org/np-board/non-profit-board-statement-may-18-2017/>

entirely lacking in the maelstrom was any substantial engagement with Tuvel's article" (Birmingham:1). Pointen her er, at Birmingham såvel som symposiets skribenter, herunder Hom og Sealey, trådte ind i debatten med en målsætning om at genindføre en ordentlig, videnskabeligt funderet og engageret debat om Tuvels argumenter og således om hele diskussionen om muligheden for racetransition.

De tre artikler er alle skrevet inden for den samme genre, nemlig videnskabelige artikler. Inden for bestemte institutioner, eksempelvis inden for forskningsverdenen, findes der bestemte rutiner, som kendetegner behandlingen af de tekster, der produceres; rutiner, som påvirker tekstens produktions- og konsumptionsproces (Fairclough 1993:79). Disse rutiner kommer til udtryk blandt andet ved det faktum, at alle tre artikler og forøvrigt de resterende artikler fra det førnævnte symposium er artikler, som er blevet fagfællebedømt. Disse ovennævnte faktorer betyder, at produktionen af tekst har været underlagt en høj grad af refleksion og vurdering; både foretaget af filosoferne bag artiklerne selv, såvel som af de fagfæller, der har bedømt artiklernes videnskabelighed. Genren er rammesættende for eksempelvis, hvem der har mulighed for at ytre noget inden for den pågældende genre. Adgangen til at være producent af en videnskabelig artikel er begrænset til et snævert felt, hvor der kræves en særlig baggrund og deraf viden om, hvordan man gør videnskabelighed. Deraf følger, at alle tre filosoffer qua deres forskerposition, baggrund som akademikere og det videnskabelige felt, de forsker inden for er velreflekterede omkring kritisk tænkning. Dette betyder også, at de tre filosoffer er klar over, at de selv er en del af nogle sociale og magtmæssige strukturer. At filosoferne besidder disse evner og fokusområder gør, at det i højere grad kan være svært direkte at afkode de magtrelationer, der er til stede i de diskurser og således de udsagn om race, som filosoferne udtrykker. Det er også relevant at påpege, at genren i høj grad er determinerende for, hvilken sprogbrug der kan gøres brug af i artiklerne. Dette uddybes i analysen af artiklernes tekstuelle dimension.

Fælles for de tre filosoffer og deres artikler er, at de bevæger sig inden for en feministisk filosofisk diskurs, der i artiklerne dels konstituerer et bestemt syn på racial identitet og muligheden for racetransition, og dels konstitueres af måden, hvorpå filosoferne gør brug af diskursen. Den feministiske filosofiske diskurs kommer til udtryk ved filosofernes syn på køns- og racekategorier som socialt konstruerede begreber, hvilket vi uddyber og underbygger i tekstanalysen. Alle tre filosoffer positionerer sig ud fra en feministisk diskurs omhandlende lighed mellem identitetskategorier og med lighed mellem racer som omdrejningspunktet for den identitetskategori, artiklerne debatterer. Det interessante her er, at filosoferne har forskellige syn på, hvordan vi når til en lighed mellem racer. Disse forskelligheder kan ses i de

to overordnede diskurser, som Tuvel, Sealey og Hom taler sig ind i og gør brug af. De to overordnede diskurser er en postracial diskurs og en cultural studies-diskurs, hvilket bliver uddybet i de to nedenstående afsnit.

Tuvel tager udgangspunkt i det faktum, at der blandt progressive akademikere og feminister er en konsensus om, at transkønnethed er legitimt. Denne pointe udvider hun ved at spørge, hvorfor det så ikke er legitimt at skifte race. I argumentationen for det, Tuvel betegner transracialisme, optræder nogle syn på, hvad konstruktionen af race indebærer, og hvordan race kommer eller ikke kommer til udtryk i USA i dag. Disse syn er en del af den diskurs, som Tuvel trækker på, og som vi kalder en postracial diskurs. Tuvels indtræden i den postraciale diskurs kan ses idet, hun udtrykker en normativ standard, hvori det er målet at nå hen til en muliggørelse af racetransition. Tuvel konkluderer, at mulighederne ikke er her i dag, men at vi bør skabe mulighederne; ligesom vi har gjort det for transkønnethed (Tuvel 2017:269). Det postraciale heri består i, at disse udsagn kan siges at være udtryk for en idé om, at vi er ovre racismen, og at der ikke længere er et behov for at tale om de konsekvenser, som race har eller ikke har. Det socialkonstruktionistiske syn på race kommer hos Tuvel til udtryk med fokus på konstruktionen, og det, der kan ligge bag og i konstruktionen af race, undlades af Tuvel. Med dette racesyn taler Tuvel sig således også ind i noget, der nærmer sig en udøvelse af hvidt privilegium. Denne pointe og de øvrige diskurser, som Tuvel trækker på, vil blive uddybet i den tekstuelle analyse.

Inden for den diskursorden om racetransition i USA, hvor Tuvel befinder sig, indtræder Hom og Sealey en anden overordnet diskurs. Denne diskurs betegner vi som en cultural studies-diskurs, fordi Hom og Sealeys tilgang til diskussionen af race bygger på et syn på vigtigheden i at medregne historiciteten og de magtstrukturer, der er indlejret og arbejder i fænomener og sociale konstruktioner. Hom og Sealey argumenterer overordnet set ud fra en diskurs, der ser virkeligheden og dens kategorier som noget, der godt nok er socialt konstrueret, men som også er produceret et sted i en særlig kontekst med nogle bestemte følger (Sealey 2018:24) (Hom 2018:41). Race er ifølge Hom og Sealey en social konstruktion, hvori nogle historiske og magtmæssige strukturer er indlejret; strukturer, som er med til at definere kategorien race. Hom og Sealey trækker også på andre diskurser, og disse vil ligeledes blive påvist og redegjort for i den tekstuelle analyse.

Den videnskabelige artikel som genre gør, at der er en forholdsvis lille distribuering af teksterne (Fairclough 1993:79), fordi de primært henvender sig til en mindre samfundsmæssig gruppe inden for academia og de tematikker, artiklerne kredser om. Omvendt gør genren også, at der i høj grad anvendes intertekstualitet og interdiskursivitet i artiklerne. Inden for academia

er det typisk, at man arbejder videre ud fra allerede etableret viden og inddrager andre teorier og synspunkter, som både kan understøtte eller udfordre de argumenter, der fremføres i en akademisk tekst. Tilstedeværelsen af intertekstualitet er tydelig hos alle tre filosoffer, hvor de direkte kommenterer på citater og tekster, som andre filosoffer har produceret. Den direkte inddragelse af andre tekster er en brug af 'manifest intertekstualitet' (Fairclough 1993:117), og det kommer eksempelvis til udtryk, når Tuvel trækker på Charles Mills, Cressida Heyes og Christine Overall til at underbygge sine argumenter. Intertekstualiteten i Tuvells artikel sker således ved at inddrage tekster, som gør brug af samme postraciale diskurs og til en vis grad deler samme syn på racekonstruktionen og dens betingelser.

Hom udøver samme form for skriftlig disciplin som Tuvel, idet hun inddrager andre tekster til at underbygge sine argumenter og til at positionere sig igennem. Dette sker eksempelvis, når Hom argumenterer for, hvilken citationspraksis der er mest frugtbar og dernæst pointerer, hvordan andre tekster ikke gør brug af god citationspraksis (Hom 2018:39, 43). Hom inddrager artikler skrevet af de samme forfattere, som dem Tuvel bruger, hvilket endnu bevidner om hendes brug af intertekstualitet. Det kan ses, idet hun forholder sig kritisk til Tuvells artikel gennem de selvsamme forfattere, som Tuvel trækker på. På denne måde er der også en grad af interdiskursivitet til stede i Homs artikel, hvor Hom inddrager den postraciale diskurs og diskursen om transracialisme. Ifølge Hom bidrager Tuvells brug af Heyes og Overall som en understregning af, at den akademiske debat vedrørende race er mangelfuld, og således kommer den postraciale diskurs til udtryk. Den postraciale diskurs italesætter Hom ligeledes, når hun trækker på Foucault og bruger ham intertekstuelt til at underbygge sin pointe om, hvordan den diskurs, som Heyes, Overall og Tuvel trækker på, er udtryk for privilegieblindhed (Hom 2018:43).

Det interdiskursive element optræder således, når Tuvel, Hom og Sealey i deres tekster inddrager andre diskurser end dem, de selv trækker på. Samtidig er Tuvells inddragelse af den postraciale diskurs og således diskursen om transracialisme i diskursordenen en interdiskursivitet, hvori diskurserne blandes på en anderledes vis. Artikulationen af en transracial diskurs inden for den større diskursorden, kan således være det, der muliggør social forandring.

4.2.1 Delkonklusion på diskursiv praksis

I analysen af den diskursive praksis har vi undersøgt, hvordan forskellige elementer indvirker på, hvordan en tekst produceres og fortolkes. Disse produktions- og konsumptionsprocesser påvirker teksters muligheder for at transformere diskursordenen. Måden, hvorpå diskurser sættes i forhold til hinanden, kan synliggøre, hvorvidt der sker en reproduktion eller transformation af diskurserne og den pågældende diskursorden. Tuvel reproducerer den postraciale diskurs og herunder diskursen om transracialisme, mens Hom og Sealey reproducerer cultural studies-diskursen. Det interessante ligger i, at Tuvel tilfører transracialisme-diskursen og således udfordrer de dominerende diskurser og racesyn inden for diskursordenen. Det muliggør en forandring af diskursordenen og således en social forandring, men transformationen er betinget af magtrelationerne, der er på spil inden for den enkelte diskursorden og den sociale kontekst, diskursordenen er en del af. Af den årsag vil vi i nedenstående afsnit undersøge, hvordan filosofterne italesætter de forskellige diskurser. Herefter vil vi i den diskuterende analyse diskutere, hvordan den sociale praksis står i forhold til diskurserne og til en vis grad begrænser den sociale forandring.

4.3 Det tekstdimensionelle niveau

I det følgende afsnit vil vi foretage en analyse af de rent tekstuelle egenskaber ved Tuvel, Hom og Sealeys artikler med det formål at undersøge, hvordan de tre filosoffer rent sprogligt fremstiller og således formidler deres syn på racetransition samt hvilke diskurser, de tre filosoffer skriver sig ind i. Som beskrevet i analysen af den diskursive praksis har vi identificeret to overordnede diskurser, som vores filosoffer taler sig ind i. Disse er som tidligere benævnt den postraciale diskurs- og cultural studies-diskursen.

Vi har valgt at opdele analysen i fem tematikker: *Biologisk vs. social forståelse af racial identitet*; *Køn og race*; *Hvidhedsprivilegium*; *Positionering*; *Racetransition*. Indenfor disse fem tematikker vil vi beskrive, hvordan filosofterne konstituerer de to overordnede diskurser gennem forskellige under-diskurser. Slutteligt vil vi lave en delkonklusion ud fra nævnte tematikker.

4.3.1 Biologisk versus social forståelse af racial identitet

For overhovedet at kunne diskutere, hvad transracialisme er, er det relevant at se på, hvordan hele idéen om race konstrueres tekstuel af de tre filosoffer. I dette tema vil vi derfor undersøge, hvilke sproglige greb der foretages, når synet på race diskuteres. Vi vil her have fokus på sondringen mellem en biologisk og en social forståelse af racial identitet og det kontinuum, denne forståelse kan befinde sig på hos de tre filosoffer. Ud fra det tekstuelle niveau, vil vi se på, hvilke diskurser de tre filosoffer skriver sig ind i, når de taler om forståelsen af racial identitet.

Der synes at være en konsensus blandt alle tre filosoffer omkring en afvisning af sammenhængen mellem race og biologi, men der ligger forskellige forståelser til grund herfor. Sealey, Hom og Tuvel skriver sig alle ind i en diskurs om, at racebegrebet er et begreb, der ikke knytter sig til biologi, men i stedet til konstruerede kategorier, skabt i et socialt domæne. Hvordan race kategorierne er konstrueret, og hvordan de positionerer sig i forhold til spørgsmålet er dog væsentligt forskelligt hos de respektive filosoffer.

Generelt for Hom er det, at hun inddrager og citerer andre teoretikere for deres syn på den biologiske raceforståelse med det formål at skrive en afvisning af denne ind i sin egen tekst. Hom tilslutter sig i lav grad den kritik, hun foretager af sammenstillingen mellem biologi og race og gør enten brug af andre agenter, som gøres ansvarlige for kritikken eller ved brug af nominalisering, hvor hun ved at gøre et substantiv til et verbum nedtoner sin egen rolle i det sagte. Brugen af nominalisering hos Hom ses blandt andet i følgende citat, hvor Hom har udeladt, hvem der bør engagere sig mere, og at det desuden er Hom selv, der mener således: "A greater engagement with race theory would allow for a feminist critique of the equation of racial identity and ancestry" (Hom 2018:40). I samme afsnit gør Hom brug af en anden teoretiker, Dorothy Roberts til at tydeliggøre den afvisning, Hom laver af koblingen mellem race og ophav: "Dorothy Roberts (2012) has traced the ways in which claims to the ancestral and genetic reality of race reinscribe scientific racism" (Hom 2018:40). Herved skriver Hom sig ind i en diskurs om, at race er et socialt konstrueret fænomen, og hun tager dermed stærkt afstand til ideen om, at race måtte have biologisk karakter eller træk, som hun pointerer gennem citat af Dorothy Roberts. Det kan dermed siges, at Homs kritik af Tuvells artikel egentlig er rettet mod en bredere kritik af det felt og de diskurser vedrørende race, som Tuvel bevæger sig i. Det kan udlægges af ovenstående citat, at Hom kalder det at tilskrive race en biologisk karakter eller træk for "videnskabelig racisme", hvilket Hom mener, at Tuvel og andre lignede filosoffer gør. Hom tilkendegiver herigennem en anderledes position til spørgsmålet om,

hvorvidt race er biologisk konstrueret eller tilskrives værdi gennem sociale dynamikker.

Idet Tuvel gør brug af ordet 'race', tilføjer hun oftest beskrivende ord til race. Disse tilføjelser tydeliggør i høj grad den tilgang, Tuvel har til racebegrebet og idéen om, at racer er biologisk funderet. Disse tilføjelser ses blandt andet, når Tuvel beskriver de faktorer, der er med til eller ikke er med til at determinere raciale identiteter. Tuvel knytter ord såsom 'actual', 'truth' og 'real' til brugen af 'race', men ved brugen heraf sætter Tuvel citationstegn omkring ordene. Dette ses tydeligt i følgende citat: "The crucial point here is that no "truth" about Dolezal's "real" race would be violated" (Tuvel 2017:267). Hendes ordvalg såvel som det grammatiske valg at tilføje citationstegn understreger Tuvels afvisning af sammenstillingen af race og biologi, og citationstegnene er samtidig med til at fremstille hele idéen omkring en biologisk raceforståelse på en ironisk vis. Tuvel skriver sig her ind i en diskurs om, at race er en socialt konstrueret kategori, hvorved en forståelse af race som havende biologisk karakter ville være forkert.

Sealey er enig med både Hom og Tuvel i, at race ikke er biologisk funderet og omtaler en sådan identitetsforståelse som værende uretfærdig (Sealey 2018:23). Alligevel adskiller Sealey sig fra Tuvel ved at fremføre, at der findes en eller anden form for kerne i race, som bliver "violated" i sagen om Rachel Dolezal. Når Sealey diskuterer denne kerne, sætter hun 'core' i citationstegn; formentlig fungerer dette grammatiske greb som en afstandstagen til begrebet kerne med det formål ikke at blive opfattet som én, der forstår race som havende en (biologisk) kerne, således som de fleste formentlig opfatter brugen af core, altså biologisk. Idéen om denne kerne beskriver Sealey blandt andet således: "the role and predicative force of ancestry, in my racial identity, is not biological at all, but rather, *social* (or cultural)". Kursiveringen af 'social' gør, at ordet 'social' er det, der får blikfang i sætningen, og modtagerens fokus flyttes således hertil. Sealey understreger på denne måde, hvor centralt det sociale eller kulturelle aspekt er i hendes raceforståelse. I beskrivelserne af race tilføjer Sealey desuden ord, der knytter sig til race i citationstegn, ligesom hun skriver "biological "givens""; Sealey afviser med brugen af citationstegn omkring givens, at der ikke eksisterer nogle biologiske selvfølgeligheder, når det kommer til race. Dog kritiserer Sealey ideen om, at race blot er et socialt konstrueret fænomen, for netop at holde fast i, at racekategorier bliver tildelt gennem individets fænotypiske træk (Sealey 2018). Ifølge Sealey bliver racer nemlig tildelt gennem de fænotypiske egenskaber i konstruktionens navn og kan med konstruktionen som udgangspunkt blive formet (Sealey 2018:24). Sealeys beskrivelser af idéen om, at race er socialt konstrueret og derigennem samtidig er kulturelt funderet, kommer som en kommentar på Tuvels beskrivelser af race som socialt konstrueret (Sealey 2018). Foregående for udvalgte

citat skriver Tuvel, at race i sig selv ikke *er*, men i stedet er formbart som noget, der er konstrueret. Sealey tager stærkt afstand til Tuvells udsagn og skriver sig ind i en diskurs, der er kritisk i forhold til argumentet om, at race er socialt konstrueret og dermed formbart. Sealey peger på, at Tuvel tildeler biologien det første udgangspunkt for, at konstruktionen herefter kan forme biologien og menneskets opfattelse af samme (Sealey 2018).

Tuvel tydeliggør, hvordan hun opfatter race som begreb og beskriver det, som beskrevet i ovenstående citat, som værende formbart. Tuvel gør det tekstuelle greb at kursivere ‘malleable’, hvilket er en yderligere understregning af, hvor meget vægt Tuvel tillægger det formbare aspekt ved racebegrebet: “This does not mean that social constructs have no real force, but rather that, as a construct, race is *malleable*” (Tuvel 2017:267). Ved kursiveringen af ‘malleable’ flytter hun læserens fokus hertil, og dette ordvalg får således ekstra opmærksomhed hos modtageren. Hvorvidt Sealey har ret i sin argumentation om, at Tuvel tilgår en diskurs, hvorunder race og biologi har en sammenhæng, bevæger vi os ikke tættere på. I stedet fremlægger vi de indikatorer, der hos Tuvel tyder på det modsatte og som stemmer overens med vores læsning af hende. I forbindelse med at beskrive køn og transkønnet, skriver Tuvel, at individet holdes fanget af deres biologiske køn (Tuvel 2017:265). I sin argumentatoriske sammenligning af køn og race gennem hele artiklen, finder hun, at der er flere lighedspunkter mellem de to kategorier, hvorfor hun sidestiller dem som to co-konstruktioner. Det betyder, at hendes argumenter vedrørende den ene kategori, må være lig hendes argumenter vedrørende den anden kategori. Tuvel skriver sig ind i en diskurs vedrørende køn og race, hvor biologi ikke har forrang, men hvor den i stedet får forrang, grundet de opfattelser der er i samfundet. (Tuvel 2017).

Tuvel kommenterer på det faktum, som hun mener er til stede i det amerikanske samfund, nemlig en intersubjektiv forståelse af race. Denne intersubjektive forståelse beskriver Tuvel som en, der fører kriterier for et raciale medlemskab med sig: “the ancestry criterion of racial membership” (Tuvel 2017:268). Ordvalget ‘membership’ kan ses som en indirekte kritik af ideen om race-kategorierne som havende faste kerner med fastlagte grænser, hvortil man så at sige skal have godkendt sit medlemskab. Tuvel benytter sig af ironi som virkemiddel og fremstiller hele idéen om lukkede racekategorier, herunder vurderingen af, hvem der må og kan tilhøre hvilke kategorier, som værende en absurd idé. Afvisningen af en essentialistisk raceforståelse bliver ydermere tydelig, når Tuvel sætter citationstegn om ordet *actual*, når dette bruges til at beskrive racebegrebet. Tuvel skriver, at “one’s “actual” race is a matter of social definition” (Tuvel 2017:267). Citationstegnene understreger her, at Tuvel ikke mener, at der findes én sand race, og at kategorierne således kan være flydende. Dette viser igen, hvordan

Tuvel skriver sig ind i en diskurs om, at race ikke skal forstås som en fast “kerne” i et individ, men snarere noget, som man tillægger eller tilnærmer sig socialt og gennem sin selvidentifikation. Race er ikke noget sandt, men er blot en social konstruktion og herigennem muliggøres en racetransition.

4.3.2 Køn og race

Under denne tematik vil vi undersøge forholdet mellem kategorierne køn og race, og hvordan de sammenlignes i de tre forskellige artikler. Vi vil gennem en analyse af det tekstuelle se, hvordan de tre filosoffer tilskriver sig forskellige diskurser, og hvorledes de kommer til udtryk gennem formidlingsredskaber set i artiklerne. Denne tematik og selve debatten om kønnet og racial identitet udspringer af, at Tuvel i sin artikel vælger at sammenligne køn og race, hvilket Hom og Sealey stiller sig kritiske overfor.

Vi har i foregående afsnit beskrevet, hvordan Tuvel anvender citationstegn, når hun anvender beskrivende ord ved brugen af race. Tuvel skriver selv i sin artikel, at hun mener, at race er en socialt konstrueret kategori. Når hun anvender citationstegn som beskrevet ovenfor, taler hun sig som nævnt ind i en diskurs om, hvorvidt race kan siges at være sand eller falsk, da den er socialt konstrueret. Racekategorien bliver kun sand i kraft af, at den anerkendes (Tuvel, 2017). Selvom alle tre filosoffer er enige i, at race er en social konstruktion, er de uenige i om, hvorvidt de to kategorier kan sammenlignes.

I Homs artikel bliver det tydeligt for læseren, at hun ikke tager del i Tuvelds holdning om, at en sammenligning af race og køn er mulig, hvilket kommer til udtryk, når Hom kalder Tuvelds sammenligning heraf for et absurdum argument (Hom 2018:33); et argument, der ifølge Hom har logisk selvmodsigende eller uacceptable konsekvenser. Ligeledes finder Hom at Tuvelds analogi mellem transkønnethed og transracialisme udgør en risiko for transpersoner (Hom 2018:41). Heri ligger en skarp kritisk måde at understrege Homs pointe, om historikken omkring passing, hvor folk har været nødsaget til at skifte race. Dette stilles overfor Tuvel, som er enig i Rachel Dolezals racetransition. Hom sætter det tydeligt op som en analogi mellem de to yderpoler, hvor Dolezal i nævnte analogi er dén, der frivilligt har valgt at skifte race og som stilles modsat de personer, der har været nødt til at skifte race for at holde sig i live. Hom ser altså ikke køn og race som to sammenlignelige kategorier, da racekategorien har en anden historie, hvilket er en af de ting, som Hom kritiserer Tuvel for at overse (Hom 2018). Hom mener, at det er den historiske kontekst, som man bliver nødt til at se på, og tage højde for, når

man taler om race og om forståelsen af race. Hun skriver sig herved ind i en diskurs, der tilskriver den historiske kontekst en stor betydning, hvis ikke en afgørende betydning for forståelsen af race.

Sealey tilslutter sig den samme diskurs som Hom ved, at hun heller ikke mener, at der kan sættes lighedstegn mellem race og køn, da de to er forskelligt konstrueret og ikke deler samme historiske baggrund;

“But without a clear account of what this existential choice of racial transitioning implies for allyship across race, it seems as though we do commit the error of at least implying that race and sex are historically constructed in a similar way.” (Sealey 2018:22).

Gennem dette hopper Sealey med på Homs tilskrivning af en diskurs, der omhandler vigtigheden af raceteori, og hvordan historien ikke blot skal blive glemt, overset eller forsømt, men forstået og accepteret.

Tuvel mener samtidig, at idet begge kategorier er socialt konstrueret, kan de sammenlignes, da det er de samme mekanismer, der er på spil (Tuvel 2017). Hun tilskriver sig en diskurs, der kan anses for at være den mest betydelige diskurs i hendes tekst, om, at inden for både transkønnethed og transracialisme handler det om selvidentifikation. Herigennem tilskriver hun sig en diskurs, der omhandler at hvis det bør være acceptabelt at foretage skift i forhold til køn, bør det også være acceptabelt i forhold til race. Selvidentifikation er således afgørende for, hvor et individ placerer sig både i forhold til køn og i forhold til race. Selvom de tre filosoffer beskriver en bredere accept af transkønnethed, mener ingen af dem at der eksisterer en fuldstændig social accept. Tuvel inddrager en historie af Dolezal, at da hun var barn tegnede hun sig selv med den brune farveblyant i stedet for den ferskenfarvede farveblyant. Hertil kommenterer Tuvel, at hun ikke ved om denne historie virker underlig, fordi den er forkert eller fordi den er ukendt. Er det fordi at det ikke er noget vi kender til, at vi mener, at Dolezals historie er lidt mærkelig og at det er derfor, der kom ramaskrig? Tuvel pointerer, at man kunne have sagt det samme før i tiden, hvis man havde hørt om en person, der ønskede at skifte køn (Tuvel 2017). Det kan muligvis derfor handle om, at vi blot ikke er der endnu, hvor det virker mere naturligt eller normalt, som eksempelvis med transkønnethed. Gennem dette skriver Tuvel sig ind i en diskurs om, at det er samfundet, der ikke er der endnu, og det er derfor transracialisme “seem odd” (Tuvel 2017:265).

Hom svarer hertil, at denne påstand om, at historien om Dolezal og racetransition ikke er et nyt fænomen, men noget som har foregået i lang tid, og det kan derfor ikke handle om

noget ukendt. Begrebet transracialisme blev brugt i sin nye betydning første gang i 1979, og derfor er det ikke, som blot er kommet i lyset af sagen om Dolezal (Hom 2018).

4.3.3 Hvidhedsprivilegium

Under denne tematik vil vi belyse, hvorledes de tre filosoffer forholder sig til debatten omkring hvidhed og hvidhedsprivilegiet. Vi vil gennem det tekstuelle vise, hvorledes filosoferne skriver sig ind i de samme eller forskellige diskurser. Denne tematik har vi valgt at inddrage, grundet det store fokus på begrebet i især Tuvel og Sealeys artikler og implicit i Homs. I artiklerne inddrager de begrebet i forbindelse med forståelse af race og heraf af racetransition. Vi mener derfor, at det ville være relevant at se nærmere på denne tematik i alle de tre artikler og se på de diskurser, som kommer til syne gennem artiklerne og filosofernes formidlingsredskaber.

De tre filosoffer har alle fokus på, hvorvidt en legitimering af racetransition er udtryk for et hvidhedsprivilegium eller ej. Dog har de forskellige syn på debatten og skriver sig dermed også ind i vidt forskellige diskurser omkring forståelsen og betydningen af hvidhedsprivilegier.

Tuvel fokuserer meget i sin artikel på, at det at foretage en racetransition fra hvid til sort ikke skal ses som en udøvelse af hvidt privilegium, men snarere som en frasigelse af sine hvide privilegier;

“As a second rejoinder to the idea that an individual like Dolezal is wrongly exercising white privilege, it is difficult to see how giving up one’s whiteness and becoming black is an exercise of white privilege. Rather, it seems like the ultimate renunciation of white privilege”
(Tuvel 2017:271f).

Tuvel kalder den form for racetransition for det ultimative afkald på de hvidhedsprivilegier, man ellers var i besiddelse af i kraft af sin hvide krop. Tuvel skriver sig ind i en diskurs om, at hvis man foretager en racetransition, som Dolezal gør det fra hvid til sort, så er det ikke en udøvelse af ens hvidhedsprivilegier, men netop det modsatte. Tuvel mener, at det snarere burde ses som om, at Dolezal nægter at drage fordele af et ulige system grundet hendes hudfarve. Tuvel skriver sig herved ind i en diskurs, der har fokus på, at transracialisme er med i kampen mod hvidhedsprivilegier, og at transracialisme ikke skal ses som en måde, hvorpå hvide kan udøve disse privilegier. Transracialisme skal snarere ses som en måde, hvorpå hvide tager del i den

levede oplevelse af det at være sort i et racistisk system (Tuvel 2017).

De to filosoffer Sealey og Hom er kategorisk uenige med Tuvel, om hvorvidt hvidhedsprivilegiet udgør en del af forståelsen og anvendelsen af transracialisme i en akademisk kontekst. Homs afvisning af Tuvells brug af transracialisme kommer til udtryk, når Hom beskriver Tuvells arbejde som værende indlejret i en “transphobic discourse and white fantasies of “transracialism”” (Hom 2018:41). Også Sealey medgiver, at Tuvells holdning omkring hvidhedsprivilegium ikke er i overensstemmelse med hendes egen, idet hun beskriver privilegiet som et produkt af og som producerer “non-white *under-privilege*” (Sealey 2018:26). I og med disse to står i et relationelt forhold til hinanden, mener Sealey, at Tuvel, ved at sætte sagen om Rachel Dolezal ind i denne kontekst, samtidig også må forholde sig til implikationerne for en sort, der racetransitionerer til hvid. “Tuvel’s response to this is that we ought to make such ways of choosing available to a black person [...]. But we don’t yet live in that kind of social universe. But in *this one*,” (Sealey 2018:26). At Sealey kalder det for et univers, understreger hendes syn på Tuvel som værende virkelighedsfjernt. Når Sealey kursiverer “this”, understreger hun ydermere, hvordan Sealey selv tager os tilbage til virkeligheden, til der, hvor vi rent faktisk er her og nu. Sealey er uenig med Tuvel i, at transracialisme er lig med at fralægge sig sine hvidhedsprivilegier, da bare det, at Dolezal har muligheden for at kunne foretage en racetransition er en udøvelse af hvidhedsprivilegier (Sealey 2018). Sealey skriver sig ind i en diskurs om, at vi endnu ikke lever i en verden, hvor der er lige muligheder for sorte og hvide og heller ikke i forhold til racetransition.

Ud fra Homs synspunkt er hele debatten omkring racetransition indlejret i et hvidt udgangspunkt. Med dette mener Hom, at der er en del litteratur og afroamerikansk historie, som ikke bliver inddraget og som ikke er tilstede i Tuvel, Overall og Heyes’ artikler. Hun ser det som en diskussion, hvori hvide mennesker debatterer, hvorvidt det bør eller ikke bør være muligt at skifte race på lige fod med, at man kan skifte køn (Hom 2018). Hom understreger herved, at det, at filosof Janice Raymond vælger at udelade teori om passing fra diskussionen om transracialisme, er et tegn på, at diskussionen “continue to start from the position of a white gaze” (Hom 2018:34). Hom anvender ikke direkte “white privilege”, men i stedet fokuserer på, hvordan der over hele transracialisme debatten lægger et “white gaze” (Hom 2018:34). Hun beskriver, hvordan passing altid har undgået dette “hvide slør”, fordi det før i tiden altid har handlet om, hvordan folk af farve har kunnet undgå diskrimination og hvide har kunnet “passe” for at undgå de hvide normer. Men det er ikke det samme med transracialisme. Hom skriver sig ind i en diskurs, hvor transracialisme kan ses som en frivillig handling, som hvide kan benytte sig af, hvis de vil, hvor passing bliver set som en nødvendig handling for at sorte kan

undgå diskrimination eller hvide kan undgå de hvide normer (Hom 2018).

Tuvel er ikke enig i hvorvidt transracialisering skal ses som en frivillig handling. Hun mener, at den også er nødvendig for de individer, der foretager den, da det ligesom for transkønnede, er et nødvendigt skift at foretage for at kunne føle sig som et fuldendt og rigtigt individ, og at det derved ikke handler om privilegier, men at det igen handler om et individs selvidentifikation (Tuvel 2017). Blandt andet grundet dette argument, kalder Hom Tuvel, Raymond og Overall for privilegieblinde, da de ikke selv kan se, hvilken betydning et individs hvidheds privilegier har af betydning for dem og deres muligheder (Hom 2018).

Her adskiller Sealey sig fra de to agenter, når hun kalder det decideret foruroligende ("disconcerting"), når hvide hævder, at de handler i solidaritet med farvede i kampen mod racisme. I dette kritiserer Sealey også Tuvel for at påstå, at hvide, som gør sort, netop laver en "ultimativ frasigelse af hvidt privilegie" (Tuvel 2017:271) ved at skifte fra hvid til sort, herunder at "Such solidarity can certainly rest on alternative (more vigilant and critical) performances of whiteness" (Sealey 2018:27). Ifølge Sealey er graden af agency langt større hos en som Rachel Dolezal end hos en sort; det er nemmere at skifte fra hvid til sort, idet en hvid har mere agency. Og netop dette beskriver Sealey som white privilege; at vi er en del af en kontekst, som er et "unequal power terrain" (Sealey 2018:26). Selvom Sealey beskriver racetransition som bærende præg af et uligevægtigt magtforhold mellem hvide og sorte, pointerer hun alligevel, at hvide ikke intentionelt kan tilvælge deres raciale privilegie, og således kan de heller ikke fravælge det (Sealey 2018:27). Sealey fratager hvide agency i spørgsmålet om privilegie ved brugen af "intentionally" og "cannot" og skriver sig herved samtidig sig ind i en debat, hvor hvide har mulighed for at kunne bruge sine hvidhedsprivilegier på en bedre måde. Hvide har et råderum, som sorte ikke har, og at de derved kan gøre noget, som sorte ikke har muligheden for at kunne gøre (Sealey 2018). Hvis de hvide skal bruge dette råderum og disse privilegier til noget gavnligt, og gerne vil være med i kampen om ligestilling for alle racer, mener Sealey, at de skal blive i deres hvide kroppe. Det er her, de har mest mulighed for at gøre noget (Sealey 2018).

Hom kalder i sin artikel Overalls tilgang til racial passing for "an ahistorical white fantasy of radical surgical transformation" (Hom2018:37). Igen pointerer Hom på, hvorledes der skabes en hvid forståelse af racetransition og derved samtidig af race, der igen skriver sig ind i en diskurs om, at den akademiske debat omkring race er hvid.

4.3.4 Positionering

I det følgende afsnit er fokus på, hvordan de tre filosoffer positionerer sig selv. Gennem de tre artikler gør filosoferne brug af en bred vifte af tekstuelle greb, og ved brugen heraf positionerer de sig selv og de andre agenter, som inddrages i teksten, på bestemte måder. Denne positionering kommer til udtryk på forskellig vis. Positioneringen sker især ved, at den enkelte filosof italesætter sin egen position og således skaber en position til sig selv. Men det gøres ofte også ved at positionere modparten, hvorved skribentens egen position samtidigt tydeliggøres som modpolen til modparten. Vi ser således på, hvordan filosoferne enten fremstiller sig selv eller dem, de omtaler i artiklen - herunder fokuserer vi på os og dem-konstruktioner, graden af tilslutning til det ytre og brugen af modalitet og usikkerheds- og forsigtighedsangivelser.

I Homs tekst bliver Homs positionering af både Hom selv såvel som Tuvel tydelig allerede ved artiklens første ord i overskriften. Hom beskriver sin egen tekst som en, der beskæftiger sig med raceteori ved at skrive "Engaging in Race Theory" (Hom 2018:31), men Hom har tilføjet et "(Dis)" foran "Engaging". Det sproglig greb at tilføje et ord i parentes foran et andet ord, bliver en tydeliggørelse af, at andre, herunder Tuvel, netop ikke engagerer sig med raceteori i debatten om transracialisme. Tilføjelsen af "(Dis)" er et tilvalg, som kunne have været udeladt uden, at overskriften ville miste sin betydning, men tilføjelsen tilfører en ekstra betydning: At Tuvels diskussion af racetransition er ufyldstgørende. På denne vis positionerer Hom sig selv som den forsker, der går korrekt til værks i diskussionen af transracialisme, og således skaber hun en stærk position til sig selv. Og samtidig kritiserer Hom allerede i titlen til artikel Tuvel for hendes manglende inddragelse af race teori. Herigennem skriver Hom sig allerede ind i en debat, hvor raceteori er betydelig for forståelsen af race og racetransition.

I beskrivelsen af Tuvels og den feministiske filosofis arbejde med transracialisme tilføjer Hom en del beskrivende ord, som tydeliggør Homs holdning hertil. Hom betegner den feministiske filosofis syn på transracialisme som værende "disengaged and distorted" (Hom:31), ligesom Hom mener, at hendes eget forslag om en anden tilgang til transracialisme vil kunne undgå "such distortions and omissions" (Hom 2018:31). Hom positionerer således sig selv og fratager samtidig Tuvel agency ved at stemple Tuvels metodologi som værende fejlslagen. I Homs beskrivelser af den kritik, Tuvels artikel har modtaget, gør Hom brug af transitivitet, når hun skriver, at Tuvels artikel "has been denounced for, among other things, "an insufficient engagement" (Hom 2018:31.). I sætningen har Hom udeladt de subjekter, som fremfører kritikken af Tuvel; de, som har kritiseret Tuvel, er ikke en del af sætningen. Ved

denne brug af passiv form fratages kritikerne, herunder Hom, således ansvar for handlingen, og fokus flyttes over på Tuvel og den kritik, hun har modtaget. Hom konstruerer et relationelt mønster, hvor de ansvarlige for kritikken ikke er en del af ligningen, men hvor Tuvel og kritikken af hende i stedet centraliseres. Denne brug af transitivitet er muligvis også med til at naturalisere kritikken af Tuvel, fordi den ingen agent har (Jørgensen og Phillips 2019:95). I sætningen er der desuden tilføjet en indskudt sætning med ordene “among other things” (Hom 2018:31), hvilket er en tilføjelse, som er med til at understrege Homs syn på, hvor fejlslagen Tuvels artikel er - det er ikke kun én, men flere ting, der er galt. Dette skaber samtidig en svag position for Tuvel.

Hvor Hom sjældent gør brug af jeg-form og således sjældent tilslutter sig det sagte eksPLICIT, benytter Sealey sig derimod op til flere gange af jeg-formen. Ved at inddrage sig selv i teksten, gør Sealey sine pointer mere personlige; når Sealey inddrager sig selv, kan det skrevne fremstå mere virkeligt og stærkt, fordi Sealey indsætter sig selv som bevis på det sagte. Idet Sealey kommenterer på Tuvels indvending mod det argument, at Dolezals transition er et udtryk for white privilege, gør Sealey brug af ‘I’ til at modargumentere Tuvel. Sealey pointerer, at Dolezal har mere agency i den raciale transition end en sort, der vil transitere til hvid, har. Denne forskel i agency beskriver Sealey således: “And that is what white privilege is - the privilege you have to do what I cannot do, to be what I cannot be, to choose in ways that I cannot choose” (Sealey 2018:26). Sealey optegner således to meget tydelige positioner, nemlig ‘I’ over for ‘you’. Sealey konstruerer nogle tydelige os og dem-konstruktioner, hvor de sorte tildeles én kategori (“I”), mens de hvide tilhører modpolen (“you”). Ud fra citatet påpeger Sealey en ulighed, der ifølge hende, stadig er i det amerikanske samfund mellem sorte og hvide. Hvide har stadig flere rettigheder og muligheder end sorte og derved skabes en ubalance. Herigennem tilskriver Sealey sig en diskurs om, at kategorierne ikke blot kan blive udvisket, da de stadig eksisterer grundet blandt andet denne racemæssige ulighed.

Sealey kommenterer endvidere på Tuvels indvending omkring, hvordan ens fortidige oplevelser ikke nødvendigvis determinerer ens nutidige oplevelser, og her optræder Sealey selv meget tydeligt i det skrevne: “My response to this would be that it is only in light of my past experience with being racialized in a particular way that my current experience can be categorized as such” (Sealey 2018:22). Dette er et eksempel på transitivitet i teksten, fordi Sealey fungerer som det subjekt, der betegner ‘the black experience’; og Sealey er således repræsenteret som agenten i denne indvending (Machin & Mayr 2012:224).

Ligesom Sealey indskriver Tuvel ligeledes sig selv i artiklen, omend en anelse mindre end Sealey. Tuvel gør brug af pronominer såsom “I” og “we” og herigennem skaber Tuvel en

form for samhørighed med læseren. Gennem dette fælles we gøres læseren til en del af et større fællesskab: “since we should accept transgender individuals’ decisions to change sexes, we should also accept transracial individuals’ decisions to change races (Tuvel:264). Denne brug af we er også med til at skabe et billede af, at vi alle bør handle på en bestemt vis, og på denne måde fungerer dette we også som et greb, der gør pointen universel; vi tager alle del i den. Tuvel er blandt andet blevet kritiseret for at udøve white privilege og på denne vis at overse sin egen position som hvid forsker i diskussionen af race og muligheder for racetransition. Få steder gør Tuvel dog brug af modalitet og udviser en vis forsigtighed eller usikkerhed omkring det, hun påstår. Tuvel skriver eksempelvis: “I do not know whether it is possible to feel like you belong to a different race.” (Tuvel 2017:265). Med brugen af “I do not know” tilføjer Tuvel en grad af usikkerhed eller forsigtighed og kan på denne vis siges at forholde sig til sin egen position som en, der står uden for denne oplevelses- og erfaringsverden, fordi hun ingen personlig andel har heri. Omvendt udelader Tuvel farveaspektet i diskussionen og forholder sig således ikke til, om det er nemmere at skifte race fra hvid til sort end fra sort til hvid. Tuvel tilskriver sig en diskurs, hvor det gøres til samfundets ansvar at accepteres individers selv-identifikation, men samtidig beskriver hun, at hun jo ikke selv kan sætte sig ind i, hvordan det er, og om det er muligt, at føle sig som en anden race.

Modsat både Sealey og Tuvels artikler, trækker Hom i højere grad på en intertekstuel praksis, hvorigennem hun tilkendegiver sin holdning til racetransition. Hun indtræder en position, der ligner Sealeys, idet begge artikler forholder sig kritisk til Tuvels artikel. Hom anvender sjældent “I” i sin tekst, hvilket gør, at hun ikke eksplicit tilkendegiver sine holdninger eller sin position, som det eksempelvis kan ses hos Tuvel. Hun gør det implicit gennem inddragelse af andre tekster og andre forfatteres argumenter, hvorved hun viser, hvilke holdninger og diskurser hun tilslutter sig (Hom 2018).

I beskrivelserne af sine metodiske overvejelser kreerer Hom en tydelig position til Tuvel. Hom opstiller en sammenligning mellem Tuvel og de teoretikere, som Tuvel gør brug af i sin artikel *In Defense of Transracialism*. Hom skriver, at “[...] it is likely that Tuvel, as a junior scholar writing in response to respected senior academics like Heyes and Overall, took their citation practices as a model” (Hom 2018:32). Homs betegnelser af Tuvel som en “junior scholar” nedtoner Tuvels agency ved at reducere hendes rolle som berettiget deltager i debatten. Denne positionering af Tuvel understreges, når Hom skriver, at Tuvels fokus er et fokus, som Tuvel har arvet: “Due to the narrow, intra-disciplinary focus that Tuvel inherits” (Hom 2018:41). Hom understreger dette ved at skrive, at på trods af at symposiet tilsyneladende har Tuvels artikel som omdrejningspunkt, så er der “little to be said in analysis of her article which

has not already been said in response to Overall's and Heyes's work" (Hom 2018:41). Hom reducerer Tuvel til én, det ikke er værd at skrive et helt modsvar til.

Hom omtaler Heyes' fortolkning af passing som værende overfladisk (Hom 2018:39) og kommenterer på, at Heyes har haft en stor mængde litteratur om passing tilgængelig, som hun vælger at overse. Denne kritik af Heyes' metodik går igen, når Hom kritiserer Tuvel for at fokusere på et "single, fashionable example of "transracialism"" (Hom 2018:41). Hom italesætter Heyes' og Tuvells metodiske tilgang som værende overfladisk. Denne kritik fremfører Sealey ligeledes og kalder Tuvells tilgang for virkelighedsfjern: "though her question is compelling, the abstraction from context (...) seems fraught" (Sealey 2018:25). Både Hom og Sealey taler sig altså ind i en diskurs om, at den historiske kontekst er betydningsfuld for forståelsen af race, og dermed også af, hvorvidt racetransition er mulig, eller snarere, hvorvidt racetransition er lige mulig for alle racer. De taler sig ind i en diskurs om, at den nutidige debat omkring forståelsen af race samt debatten om transracialism er virkelighedsfjern.

4.3.5 Racetransition

Ved denne tematik vil vi fokusere på artiklernes syn på racetransition, og hvordan de anvender de forskellige begreber, passing og transracialisme. Vi vil gennem en analyse af det tekstuelle og af filosofernes formidlingsredskaber forsøge at fremskrive de diskurser, som de skriver sig ind i, og hvordan de står i kontrast til hinanden eller hvordan de komplimenterer hinanden. Vi mente, at denne tematik var relevant at fokusere på, da begrebet transracialisme og forståelsen af dette til dels har været med til at starte hele debatten. Derudover var det tydeligt i vores læsning af artiklerne, at de tre forskellige filosoffer havde yderst forskellige holdninger til og forståelser af begrebet.

Både Tuvel, Sealey og Hom forholder sig begrebet transracialisme og tilskriver det forskellig betydning alt efter, hvordan de forstår racebegrebet. Som beskrevet tidligere, anvender de ordet på forskellige grammatiske måder og positionerer deres holdning herigennem. Allerede i titlen på Tuvells artikel, tilskriver hun sig en særlig diskurs omhandlende transracialisme: "In Defense of Transracialism" (Tuvel 2017). Tuvel taler sig tidligt ind i en diskurs om, at transracialisme er et fænomen, der bør forsvares. Ved blot at læse titlen, kan det udledes, at Tuvel er anti-essentialistisk, da det fremgår tydeligt, hvad Tuvells holdning til race er, og især én ting står frem; at Tuvel anerkender, at et individ kan undergå en racetransition. Som det tidligere er blevet påpeget og senere vil blive uddybet, taler Tuvel ud fra en idé om, at racekategorier ikke

kan knytte sig til en identitet, hvorfor hendes accept af transracialisme endnu ikke synes iøjnefaldende. Ifølge hende er transracialisme, til trods for at race ikke kan være en del af en sand identitet, en nødvendighed hos det individ, der identificerer sig som noget andet end dets tilskrevne race. Dette fordi individets selvidentifikation har betydning for, hvordan det forstår sig selv og andre samt sin egen identitet (Tuvel 2017).

Gennemgående for Homs artikel er hendes afvisning af Tuvells brug af transracialisme, hvilket tydeliggøres når Hom beskriver Tuvells anvendelse af transracialisme for “so-called transracialism” (Hom 2018:35). Både ved Homs formulering “so-called” samt hendes generelle brug af anførelsestegn omkring transracialisme, tilkendegiver hun sine dybeste uenighed i Tuvells brug af begrebet og omtaler synet på transracialisme for en “fantasy of “transracialism”” (Hom 2018:34).

Hom har lavet en fodnote til sin definition af transracialisme, hvor hun kalder brugen af transracialisme i den sammenhæng, vi taler om, for “irregular”. Hom skriver også, at det “har ledt nogle til at argumentere for”. Hun skriver, at disse “nogle” kalder transracialisme for “not a thing”, hvilket er en indikator for, at Hom ikke anerkender brugen af begrebet i denne sammenhæng. Denne brug er en forkert brug af begrebet, og hun omtaler det som en “total alienation” og en “(mis)use”; Dette er stærke formuleringer og ordvalg. Her skal vi igen lægge mærke til brugen af parentes. Hvis der blot havde stået “use”, havde sætningen givet fin mening, men Hom krydrer det lige lidt ved at tilføje et “(mis)” (Hom 2018:44).

Hom kalder Heyes betegnelser af passing for en dikotomi, hvor den sande identitet står på den ene side og “fictive racial passing” på den anden (Hom:40). Denne betegnelse for en dikotomi bliver udfoldet i starten af Homs artikel, hvor hun skriver transracialisme og racial passing i én sætning, kun adskilt af et bindeord og vælger bevidst at sætte transracialisme i citationstegn, mens racial passing får lov at stå uden (Hom 2018:31). Dette indikerer at Hom ikke godkender Tuvells brug af transracialisme, men at hun derimod anerkender passing som mere korrekt. I samme ombæring vinkler Hom transracialisme på én måde ud af mange ved eksempelvis at benytte ordet “voluntarily” (Hom 2018:33) til at beskrive valget om at skifte race i en transracial sammenhæng. At racetransition i denne forbindelse bliver beskrevet som en frivillig handling, reducerer nødvendigheden af en racetransition som denne og positionerer det samtidig lavt på den skala, der går mellem frivillighed og nødvendighed. Dette er helt i modsætning til Homs positionering af passing, som havende været strengt nødvendigt for nogle. Ifølge Hom er der divergerende forskel mellem det passing begreb, hun tilslutter sig og transracialisme begrebet. Transracialisme er, ifølge Hom, ikke en nødvendighed, da det ikke, lige som passing, betegner en form for overlevelsesmetode. Hun tilskriver passing betydning

gennem begrebets historiske kontekst og det, at sorte har passeret for netop at overleve (Hom 2018). Selvom Hom forholder sig kritisk til Tuvels diskursive praksis, vedrørende transracialisme, forkaster hun imidlertid ikke idéen om, at transracialisme bør eller skal ske. I stedet peger hun på, at Tuvel mangler et led i sin argumentation, som vedrører inddragelsen af racehistorie.

At Hom sætter transracialisme i relation til passing og denne kontekst har betydning for, hvordan læseren opfatter transracialisme, da de to ord sættes op overfor hinanden. Hom drejer samtalen over på, hvordan passing har været en stor del af amerikansk racehistorie med eksempler på slaver, der har formået at flygte fra slaveriet ved succesfuldt at passere som hvide. Når Hom trækker på disse eksempler, sætter hun passing i en særlig kontekst (Hom 2018:33). Ydermere siger Hom at der er få eller ingen eksempler på brug af ordet transracialisme i sager, som vedrører “people who cross racial boundaries”. Til gengæld er der “ample” materiale, der er betegnet og tematiseret som passing (Hom 2018:33.). På den måde argumenterer Hom for brugen af passing og taler også Tuvel og forgængeres udeladelse af passing ned, hvilket er en måde at positionere sig selv på.

Sealey tilkendegiver af “The phenomenon of a black person being (mis-)recognized as white is loaded with an insidious history, and therefore makes this nowhere near the equivalent to Rachel Dolezal’s case” (Sealey 2018:26). Hom og Sealey er i denne sammenhæng enige om at mene, at Tuvel tager casen ud af dens kontekst, og at racehistorie må inddrages. Ordvalget “loaded with” og “insidious” er stærke ordvalg, som tydeliggør Sealey mening. Men dette aspekt er ikke den største indvending Sealey har mod Tuvel. Ifølge Sealey har det hvide menneske et ansvar, som hvid, for at være en allieret, der kan hjælpe med at bekæmpe den raciale ulighed. For Sealey er den dominerende diskurs vedrørende racekategorier, at kategorierne bør opretholdes og skabe fokus på race uligheden. Herfra kan man tolke, at gennem et fokus på ubalancen mellem racer, vil det komme racismen og selve ubalancen til livs. Herigennem vil der muligvis kunne opnås lighed for alle (Sealey 2018:28). Som en hvid “ally” har man moralske og politiske forpligtelser over for ens sorte co-ally, der indebærer at man allierer sig på tværs af racer, men ved at fastholde racekategorierne. Ud fra Sealeys perspektiv er der forskel på en “white *appearance*” og en “white-*identifying* person” (Sealey 2018:26). Sealey vender emnet på hovedet og spørger: “What happens to white allyship in a world that permits transracial white-to-black identities?” (Sealey 2018:27). White allyship bliver hos Sealey centraliseret som det, Sealey har fokus på i sin undersøgelse, hvor det hos Tuvel er det transraciale, der er i fokus. Sealey taler om white allyship og vigtigheden af at hvide kæmper for og med sorte i bekæmpelsen af racisme og ved at danne en alliance på tværs

af race. Ifølge Sealey bliver vi nødt til at inddrage og have fokus på white allyship, i og med vi også bør forholde os til “the moral and political consequences” (Sealey 2018:21f) der følger med, når man vælger at identificere sig som transracial. Sealey retter herved sin opmærksomhed mod gruppeniveauet og konsekvenserne ved transracialisme og racial transition, og er her en modpol til Tuvel, hvis fokus er på individet og dets muligheder for selvidentifikation. Tuvel fokuserer altså på de muligheder, der går forud for en racetransition frem for på de konsekvenser, der kan følge heraf. Ifølge Sealey er der forskel på en “white appearance” og en “white-identifying person” (Sealey 2018:26). Sealey vender emnet på hovedet og spørger: “What happens to white allyship in a world that permits transracial white-to-black identities?” (Sealey 2018:27). White allyship bliver hos Sealey centraliseret som det, Sealey har fokus på i sin undersøgelse, hvor det hos Tuvel er det transraciale, der er i fokus.

Både Hom, Sealey og Tuvel kredser om transracialisme på tre divergerende måder, der endnu determinerer det fokus, der fremlægges i de respektive artikler. Tuvel skriver sig eksplicit ind i en diskursiv praksis vedrørende legitimiteten af transracialisme og hævder, at denne bør opnås, dels grundet vigtigheden af individets selvidentifikation og dels grundet det at det, ifølge hende, teoretisk er ladsiggørligt. Lige som Tuvel, tilskriver Hom og Sealey sig en forståelse af transracialisme, som et fænomen der kan opstilles og formidles teoretisk, men savner begge nogle aspekter, enten hos Tuvel specifikt eller i den generelle akademiske diskurs. Hom med særligt fokus på, at Tuvel udelader vigtige begreber, såsom passing, der kunne indramme konteksten vedrørende racetransition og Sealey med fokus på udøvelsen af white allyship som en måde at skabe balance mellem de respektive racer.

4.3.6 Delkonklusion

I ovenstående afsnit analyserer vi de tre udvalgte artiklers diskurser med Faircloughs formidlingsredskaber. Vi har forsøgt at identificere, hvorledes de skriver sig ind i de samme og forskellige diskurser samt hvilke argumenter de knytter hertil. Grundet vores valg af at opdele den tekstuelle dimension i fem tematikker, har vi herigennem kunne knytte filosofierne udsagn og argumenter til de identificerede diskurser. Som beskrevet har vi identificeret underdiskurser, som filosofierne konstituerer gennem de overordnede diskurser. Tuvel tilskriver sig en postracial diskurs og Hom og Sealey tilskriver sig en cultural studies diskurs.

Ud fra den første tematik, der omhandler filosofernes holdning til og forståelse af *Biologisk vs. social forståelse af racial identitet*, kan vi konkludere, at alle tre filosoffer

tilskriver sig en diskurs om, at race er en socialt konstrueret kategori, og dermed ikke er tilknyttet en biologisk og medført identitet. Hom mener dog, at Tuvel tilskriver sig en diskurs, der tillægger race en biologisk karakter. Sealey er enig med Tuvel og Hom i, at race er socialt konstrueret, men beskriver derudover også, at race bliver tildelt gennem fænotypiske egenskaber, der konstruerer racekategorien.

I henhold til anden tematik, *Køn og race*, kan vi konkludere, at Tuvel argumenterer for, at det er muligt at sætte lighedstegn mellem de to kategorier, idet de begge er sociale konstruktioner og bør omhandle selvidentifikation. Både Sealey og Hom er uenige heri og mener, at der bør tages højde for den historiske kontekst; selvom kategorierne er socialt konstruerede, er de ikke sammenlignelige og pointerer vigtigheden af at inddrage raceteori og den historiske baggrund.

Dette fører videre til den tredje tematik, *Hvidhedsprivilegium*. Hertil kan vi udlede, at de tre filosoffer er uenige i, hvorvidt muligheden for racetransition skal ses som et hvidhedsprivilegium. Ifølge Tuvel skal transracialisme ikke ses som en udøvelse af hvidt privilegium, men derimod som det ultimative afkald på de privilegier, man har tilegnet sig på baggrund af sin hudfarve. Dette er både Sealey og Hom uenige i. Sealey mener, at netop fordi Dolezal kan racetransitionere, udøver hun hvidt privilegium. Dette tilslutter Hom sig og kalder hele debatten om racetransition for hvid, idet hvide overhovedet har muligheden for at kunne tage del i sådan en debat og bestemme, hvorvidt det skal være muligt for sorte at foretage en racetransition.

I afsnittets fjerde tematik *Positionering* beskriver vi hvorledes Tuvel, Hom og Sealey positionerer sig selv, hinanden og læseren i deres artikler. Filosofferne positionerer sig forskelligt i debatten om race og racetransition, hvilket de gør gennem os og demkonstruktioner samt måden de tilslutter sig deres egne argumenter og understøtter dem ved brug af lingvistiske værktøjer, eller ydermere inddrager andre filosoffer.

I femte og sidste tematik *Racetransition* undersøger vi, hvorledes Tuvel, Sealey og Hom tilslutter sig diskurserne omkring transracialisme og passing. Ydermere analyserer vi hvordan de ser på legitimeringen af racetransition. Ud fra deres tilslutning af forskellige diskurser, kan vi udlede hvorledes de forstår racebegrebet. Tuvel tilslutter sig en diskurs, der forsvarer transracialisme, som et fænomen, hvorfra vi kan udlægge, at transracialisme ifølge Tuvel bør gøres muligt for individet, da placering i kategorier handler om selvidentifikation. Hom trækker på den manglende inddragelse af historisk kontekst og siger modsat Tuvel, at transracialisme ikke er mulig grundet ubalancen blandt racer; en ubalance der influerer hvorledes racetransition er blevet set som en nødvendig handling for sorte i forsøget på at undgå

diskrimination. Hom forkaster ikke idéen om transracialisme, men påpeger at Tuvel mangler raceteorien i sin argumentation omkring transracialisme. Sealey tilslutter sig Homs argumentation, om Tuvels manglende inddragelse af den historiske kontekst. Sealey ser det som en nødvendighed at minde om de moralske og etiske komplikationer, der er ved racetransition samt gøre op med hvid overlegenhed, for at opnå racial lighed. Lighed, ifølge Sealey, kan blandt andet opnås gennem white allyship, hvor hvide individer forbliver i deres hvide kroppe og herved kæmper kampen for lighed.

5. Diskuterende analyse

5.1 Social praksis dimension

I følgende afsnit vil vi med udgangspunkt i Faircloughs tredje dimension, den sociale praksis, analytisk og diskuterende sammenkoble vores teori med de pointer, som vi er kommet frem til i analysen af den diskursive praksis og teksten. Ved at sammenkoble teorien med de fremanalyserede pointer kan vi undersøge, hvilke sociale omstændigheder der er med til at forme diskursordenen og dens udtryk. Hertil kontekstualiseres den tekstuelle og diskursive praksis i forhold til de samfundsmæssige tendenser, der determinerer de diskurser, der sætter rammen for forståelsen af race i USA. Eller nærmere specifikt, hvorledes Tuvel, Hom og Sealey tilskriver sig særlige diskurser, der ændrer eller bibeholder den overordnede diskursorden, forståelsen af race i USA. Formålet med vores projekt har været at undersøge, hvordan raceforståelser kommer til udtryk inden for academia og hvilken rolle det spiller for de mulighedsbetingelser, der er for racetransition i en nutidig amerikansk kontekst. Debatten om racetransition er med til at give et indblik i, hvordan der findes forskellige perspektiver på forståelsen af race, og hvordan racekategorien kan have betydning for individers forståelse af sig selv og andre.

5.2 Er hvid debat lig hvid magt?

Selvom Hom, Sealey og Tuvel bevæger sig inden for en diskursorden omhandlende forståelse af race i USA, er den sociale kontekst, de opererer ud fra, divergerende hos de tre filosoffer. Som tidligere beskrevet positionerer de tre filosoffer sig forskelligt i forhold til racetransition, hvorfor deres måde at kontekstualisere debatten på ligeledes må være forskellig. Gennem

Homs tilslutning til en diskurs om, at den akademiske debat vedrørende race rekonstruerer racistiske tendenser, bevæger hun sig inden for en social kontekst, der anfægter den status quo, der ifølge hende dominerer i den akademiske debat om race. Hom kredser som sagt om en cultural studies diskurs og forholder sig herigennem kritisk til, hvordan racebegrebet og betydningen af race portrætteres i Tuvels artikel. Ved at bevæge sig væk fra spørgsmålet om, hvorvidt racetransition er legitimt eller ej og i stedet beskæftige sig med, at litteraturen trækker tråde til racistiske tendenser, udfordrer Hom den sociale kontekst, som Tuvel bevæger sig inden for. Dermed positionerer Hom sig gennem sin sociale kontekst, som i særlig grad præger den måde, hun positionerer sig selv på i forhold til de diskurser, hun skriver sig ind i. Mens Hom i høj grad kontekstualiserer sin artikel inden for en akademisk kontekst, kontekstualiserer Sealey sin kritik af racetransitioner gennem et samfundsmæssigt perspektiv, hvorunder hun hævder, at nogle er positioneret over andre på baggrund af race. Selvom begge filosoffer kontekstualiserer deres kritik ud fra en cultural studies diskurs, er deres måde at gøre dette på endvidere forskellig. Diskursen, Sealey benytter, kan ses ved Sealeys kritik af Tuvels manglende blik for det sociale aspekt ved racekategorien og dens konstruktion. Sealey derimod forholder sig til de nutidige racerelationer i USA og fokuserer på, at der findes et ulige magtforhold i raciale relationer, som determinerer forståelsen af race i USA. Et ulige forhold, som kan kontekstualiseres gennem Goldbergs teoretisering af raciale tendenser i det 21. århundredes USA (jf. Goldberg 2009). Det ulige forhold beskrives af Goldberg som en strukturel magt, der portrætteres gennem hvidhed og dens dominans i det raciale hegemoni. Goldbergs pointe kan være med til at sætte rammen for det, Sealey søger at beskrive gennem de diskurser, hun i sin artikel trækker på (Sealey 2018). For hvem besidder egentlig magten i det raciale hegemoni? Ifølge Sealey er det diskursen om hvidhed og dennes dominans i USA, der præger det raciale hegemoni. Selvom hverken Hom eller Tuvel er direkte uenige i Sealeys pointe om hvidhed som havende dominans i USA, er deres indgang til dette aspekt skildret forskelligt fra Sealeys. Som bekendt forholder Hom sig til spørgsmålet inden for en akademisk kontekst og beskriver hvidhed som værende dominerende inden for denne ramme. Eftersom Hom betragter den akademiske kontekst som rammesættende for det diskursive felt, reproducere diskurserne der kredser om diskursordenen netop inden for den akademiske sociale kontekst. Ifølge hende tilskriver Tuvel sig en diskurs, der negligerer det historiske aspekt og dermed den raciale kontekst. Sidstnævnte har for Hom betydning for, at diskurserne om racial ulighed reproducere, grundet den manglende indsigt i hvid dominans i filosofisk litteratur. Hom taler sig ind i, at den reproduktion, der finder sted, er en reproduktion af racial ulighed; at hvidhed har dominans og rangerer over sortehed (Hom 2018). Som nævnt forholder

Goldberg sig til de racistiske strukturer, der præger det amerikanske samfund og således det raciale hegemoni (jf. Goldberg 2009). Både Hom og Sealey forholder sig eksplicit til det racistiske hegemoni, der reproduceres dels i den akademiske filosofiske debat og dels i USA. Tuvel betragter spørgsmålet om det raciale hegemoni på en anden måde end både Hom og Sealey gør, og kommenterer ikke på de raciale forhandlinger, der finder sted i samfundet. Dog kontekstualiserer hun sine beskrivelser af racetransition gennem det magtforhold og de forhandlinger, der finder sted i subjektets identitetsdannelse.

5.3 Definitionsmagt versus selvidentifikation

Som tidligere beskrevet forholder Tuvel sig til forholdet mellem subjektets selvidentifikation og samfundets accept af subjektets selvidentifikation (Tuvel 2017). I sin skelnen skildrer Tuvel et væsentligt forhold for etableringen af en identitet, som ved første øjekast kan ligne det samme forhold, som Hall beskæftiger sig med i sin identitetsforståelse (jf. Hall 2011). Fælles for de to forståelser er, at de forholder sig til identitet som noget, der vedrører et ydre aspekt og et indre aspekt. Imidlertid identificeres et sted, hvor identitetsforståelsen hos de to står i kontrast til hinanden. Halls beskriver eksplicit, at de diskursive praksisser har afgørende for, hvordan en identitet formes. Eftersom Tuvel ikke eksplicit definerer sin identitetsforståelse, kan der rejses en tvivl om, hvorvidt hun tilslutter sig en forståelse af individet som besiddende af et kerneselv. Derudover om det ydre aspekt er et udtryk for de normative regler og således diskurser, der begrænser subjektet. Selvom Tuvel rigtig nok beskriver kategorierne race og køn som værende socialt konstrueret og således uden en fast kerne, er hendes identitetsforståelse uklar. I perspektiv til Halls teori om identitet og i særlig grad kulturel identitet, kan Tuvels beskrivelser af samme kontekstualiseres. Hall beskriver, hvordan kulturel identitet skabes ud fra diskursive sammenhænge, som subjektet gennem livet positionerer sig i forhold til (jf. Hall 2011). Positioneringen kan både være en afvisning af de diskursive tilskrivninger, som subjektet positioneres i forhold til eller en accept af samme. Hvis Tuvels udgangspunkt er, at selvidentifikation bør accepteres af det omkringliggende samfund, skriver hun sig ind i en forståelse af identitet, der ligner Halls. Hvis det diskursive felt udelades fra ideerne om identitetsdannelse, udleder vi at identitetskonceptet bliver konstitueret i en reproduktion af en forfalsket idé om, at identiteten har en kerne og dermed er medfødt. Imidlertid må vi igen pointere Tuvels socialkonstruktionistiske udgangspunkt, der forstår kategorier som konstruerede og formbare gennem det, at de er konstruerede. Dermed anser hun

identitetskategorier som skabt af og medskaber af den sociale kontekst og de diskurser, der er indlejret heri. Hendes distinktion mellem selvidentifikation og samfundets accept af denne, ligner således ikke Halls komplekse identitetsbegreb. I stedet føjer hun kategoriseringstilknytninger til identitet og peger på, at de forhandlinger, der ligger heri, er præget af magtforhold og diskursive strukturer.

Sealey opererer ud fra en anderledes position og beskæftiger sig ikke direkte med begrebet selvidentifikation og dennes betydning for det enkelte subjekts tilknytning til en kulturel identitet. Værd at påpege i denne sammenhæng er, at Sealey ikke beskæftiger sig med selvidentifikation, da hun ikke godtager præmissen om, at individet kan identificere sig i forhold til sin race. Gennem Sealeys I/you konstruktioner identificeres alligevel en tilknytning til identifikationsmekanismer og det at spejle sig selv og egen kategori i andethed. Idet Sealey positionerer sig selv som sort kvinde i sin artikel, forstår hun sig selv gennem den raciale kategori sort, som hun har fået tilskrevet og selv er med til at konstruere. Selvom Sealey finder det relevant at tale om selvidentifikation i spørgsmålet om racetransition, forholder hun sig i særlig grad til forholdet mellem det, der er socialt konstrueret og den sociale kontekst samt den historie, som konstruktionerne (re)konstrueres igennem. Mens Tuvel ikke anerkender den kulturelle baggrund, grundet det, at den er socialt konstrueret, adresserer Sealey en anderledes pointe. Sealey hæfter sig nemlig ved, at kategorierne om race er bundet op om tydelige magtstrukturer, der har at gøre med kulturel identitet. Af samme grund mener hun, at der på nuværende tidspunkt er så meget raceulighed, at kategorierne bør eksistere, indtil uligheden forsvinder. Sealey skriver sig herigennem ind i en kontekst, hvorunder hun i høj grad hæfter sig ved raciale hierarkier, der påvirker muligheden for identitetsskifte. For Sealey undermineres et en racetransition af de raciale hierarkier og sociale strukturer, der gør, at hvide mennesker har mere magt end sorte mennesker. Grundet Sealeys skærpede fokus på de forhandlinger, der finder sted mellem racekategorier, tilskriver hun de diskursive praksisser stor værdi i de identifikationsprocesser, der finder sted hos det enkelte individ. Ligesom Hall, der peger på, at forholdet mellem subjekt og diskurser konstitueres gennem subjektets fra- og tilskrivning af de kategorier, det sættes i forbindelse med.

Det er endnu uklart, om Hall mener, at subjektet bør blive inden for de kategorier, det får tilskrevet og selv er med til at tilskrive. Hvis identitetsdannelse ifølge Hall skal forstås som et samspil mellem diskurser og subjektets tilknytning til disse, hvor meget magt har den sociale kontekst, som diskurserne og subjektet bevæger sig under? Man kan sige, at hvis Hall anerkender, at diskurser har en indvirkning på identitetsdannelse, anerkender han ligeledes det, at diskurser tager del i en social kontekst og de magtstrukturer, der er heri. Dette er vores egen

udlægning af Halls teori. Grundet den uklarhed, der alligevel er i forhold til magt inden for den sociale kontekst kommer den inddragede teori med Hall til kort. For hvordan positionerer og forhandler subjektet inden for diskursive og sociale felt? Hvis individet begrænses af de diskursive praksisser, der finder sted inden for forskellige sociale praksisser, hvordan forholder Hall sig så egentlig til selvidentifikation? Og hvordan forstår Hall spørgsmålet om kulturel selvidentifikation (med udgangspunkt i racetransition), hvis den, som Hom hævder, tenderer til racistisk tænkning (Hom 2018)?

Ydermere efterlades vi med en undren omkring, hvor subjektet efterlades, hvis der er en uoverensstemmelse mellem selvidentifikation og de handlemuligheder, som den sociale- og diskursive praksis udstikker. Hvor går grænsen, når selvidentifikation bliver en nødvendighed for subjektets færden i verden, og hvornår bliver racetransition et nødvendigt skift for individet i forhold til at opnå en "fuldendt" identitet?

Selvom der kan sættes spørgsmålstejn ved Halls identitetskoncept i henhold til at forstå, hvor meget magt den sociale og historiske kontekst måtte have i forhold til racetransition, er den alligevel relevant for at kunne kontekstualisere Sealeys pointer. Sealey tager et særligt strukturelt perspektiv, som beskæftiger sig med generelle raciale problemstillinger i USA. Ligesom Taylor bebrejder Sealey det amerikanske samfund for det racehierarki, der finder sted herunder. Ved at påpege, at hvide og sorte mennesker ikke har lige muligheder i USA, bevæger hun sig væk fra identitets- og identifikations-konceptet. Dette fordi selvidentifikation ifølge Sealey er ulige, da der er forskellige grader af agens i selvidentifikationen alt efter, hvilken racial identitet, individet har. Ligesom hos Goldberg, der peger på særlige strukturelle mønstre, der beforder racismens råderum (jf. Goldberg 2009), taler Sealey sig ind i samme forståelse af race. Det at identificere sig selv handler for Sealey ikke om individets eget selvbillede, men i stedet om diskursive forhandlinger. Både Goldberg og Hall taler om eurocentrisme som et aspekt inden for racial tænkning, der sætter lighedstejn mellem hvidhed og magt. Selvom Goldberg ikke beskæftiger sig med et identitetskoncept, har hans teori ikke desto mindre relevans for nærværende sammenhæng, fordi han beskæftiger sig med de strukturelle kår, der har betydning for forståelsen af race i USA. Men hvor placerer Goldberg subjektet i grænselandet mellem det strukturelle og den individuelle agens? Og kan et skærpet fokus på det strukturelle i højere grad reproducere de racistiske tendenser end et skærpet fokus på subjektet? Med spørgsmålet ønsker vi at belyse den kompleksitet, der er vedrørende forholdet mellem race og identitet. Selvom både filosofferne såvel som teoretikerne, vi benytter, ønsker at rykke ved diskursordenen, undres vi over, hvorvidt de forskellige artikler i virkeligheden kommer til at reproducere de selvsamme racistiske

tendenser, som de tager stærkt afstand til. For at kontekstualisere det vil vi tage udgangspunkt i Halls identitetsbegreb. Hvis identitet ændrer sig hele livet, da den, som Goldberg ligeledes påpeger, er afhængig af sociale og diskursive forhold, hvad sker der så, hvis samfundet aldrig ændrer sig? Eksempelvis i spørgsmålet om, hvorvidt det bør være muligt for individer at skifte race eller ej. Hvis det er samfundet, der, som Tuvel hævder, skal acceptere, om et menneske må skifte race, hvordan skal samfundet så nå til accepten og dermed ændre diskurserne, der florerer inden for den givne sociale kontekst? Her kommer Hom med et bud på, hvorledes en ændring af diskurser kan finde sted. Hom taler ikke ind i identifikations- og identitetskonceptet, men i stedet ind i den litterære debat. Her belyser hun i stedet, hvor den feministiske akademiske debat slår fejl og faktisk reproducerer de diskurser, som litteraturen ønsker at gøre op med. I kontrast hertil står Sealey og Tuvel, der søger at belyse de identitetsmæssige og strukturelle forhold, der gør sig gældende i det 21. århundredes USA. Ærindet i indeværende analyse er ikke at afdække, hvilken disciplinær tilgang der er mest gavnlig for at ændre på diskursordenen og således forståelsen af race i USA. I stedet håber vi, at vi har nuanceret de tre filosofers måder at tilgå racetransition og den kompleksitet et sådan skift udfordres af.

5.4 Postracialisme: En utopi?

Som nævnt i det foregående er aspektet vedrørende hvid overlegenhed et, der kontekstualiserer debatten om kulturel identitet. Særligt Hom taler ind i en argumentation omhandlende Tuvells manglende fokus på den hvide debat, hun tager del i og er medproducent af. Her er det værd at have in mente, at Hom ikke direkte kritiserer Tuvells holdning til, at der bør være lige muligheder for alle individer. I stedet kritiserer hun Tuvells kontekstuelle ramme og beskriver den som værende medskaber af racistiske tendenser. Ved at mangle et sådan fokus i sin artikel, underkender Tuvel, ifølge Hom, det faktum, som Taylor sætter konteksten for; at der i nutidens USA er forskel på individers muligheder og råderum grundet raciale hierarkier. Goldberg tilføjer i sin teori, at hvis man er blind overfor racebegrebet og racial ulighed, er det med til at afføde postracialisme (jf. Goldberg 2015). Når Tuvel beskriver race som socialt konstrueret og derfor ikke knyttet til et "kerne selv", sammenlagt med, at hun ikke forholder sig til de raciale problemstillinger knyttet til raceforståelse i USA, opererer hun som tidligere nævnt ud fra en postracial diskurs. Altså kredser diskurserne i Tuvells artikel, om postraciale strukturer, der endnu præger forståelsen af race i USA. Da postracialismen er et udtryk for en nyere form for racisme pakket ind i farveblindhed (jf. Goldberg 2015), argumenterer vi for, at Tuvells artikel

taler ud fra en sådan social kontekst. Hvides magt over sorte er gået fra at have en eksplicit karakter og ses tydeligt i samfundet til i dag at være implicit og 'usynlig', idet den arbejder ud fra et farveblindt perspektiv, hvor racer ikke ses, og derved ignoreres den ubalance, der er til stede blandt hvide og sorte (jf. Goldberg 2009). Både Hom og Sealey kritiserer Tuvel for at skitsere en sådan ubalance i sin artikel, da de hævder, at Tuvel i sin artikel reproducerer ubalancen, ved at ignorere den. Hom som stadig positionerer sig selv og sin sociale kontekst gennem kritikken af akademisk diskurs, og Sealey som opretholder af de kategorier, som Tuvel negligerer betydningen af. Til at forstå en nærmere diskussion om det postraciale aspekt vil vi inddrage spørgsmålet vedrørende hvidhedsprivilegier.

5.5 Hvidhedsprivilegium: En forudsætning for racetransition?

For at kunne forstå hvorledes de tre artikler behandler den overordnede diskursorden om forståelsen af race i USA, må vi kontekstualisere, hvorledes hvidhedsprivilegium danner rammen for den sociale kontekst. Fælles for Sealey og Hom er, at de angriber Tuvel for ikke at behandle spørgsmålet om racetransition på en hensigtsmæssig måde. Af det udleder vi, at både Hom og Sealey portrætterer Tuvels artikel i lyset af en postracial kontekst. Dertil skal det siges, at vi selv identificerer samme sociale kontekst og hæfter os ligeledes ved, at Tuvels artikel tenderer til postracialisme, som ydermere sætter rammen for de diskurser, hun skriver sig ind i. Dog vil vi igen tilføje, at Tuvels artikel har et andet udgangspunkt, hvilket vi yderligere vil debattere i det nærværende.

I forbindelse med Goldbergs postraciale teori samt teorien om amerikanisering af race i det nutidige USA, opstår spørgsmålet vedrørende hvidhedsprivilegier. Spørgsmålet affødes eksempelvis af Homs artikel, idet hun beskriver Tuvels argumentation i artiklen som værende et udtryk for et hvidt privilegium (Hom 2018). Sealey beskriver, med anderledes indgang, end Hom, hvorledes en hvid til sort racetransition er udtryk for et hvidhedsprivilegium. Indgangen til spørgsmålet vedrørende hvidhedsprivilegier, er forskellig hos de to filosoffer, da de, som nævnt, udarbejder deres modsvarsartikler anderledes fra hinanden.

Ifølge Taylor er der en farveblindhed, der muliggør en skjult racisme, hvilket gør, at diskriminationen, racismen og forskelsbehandlingen kan finde sted på et strukturelt niveau (jf. Taylor 2016). At være farveblind er ifølge Taylor lig at være ignorant overfor ens hvide privilegium, hvorfor postracialismen endnu må dominere. Både hvidhedsprivilegier og postracialisme er to koncepter, der påvirker hinanden og nærmest udgør et dialektisk forhold. Med det mener vi, at de to enheder påvirker hinanden i en vekslen mellem farveblindhed og en

underkendelse af ens hvidhedsprivilegium. Tuvel beskriver en hvid til sort racetransition som en måde, hvor den hvide fralægger sig sit hvidhedsprivilegium til fordel for at være i krydsningskategorier (Tuvel 2017); også kaldet intersektionalitet. Eksempelvis i Dolezals tilfælde, hvor hun pludselig både var transracial, sort og kvinde. Sealey er i stærk opposition til Tuvels tankegang og introducerer begrebet white allyship. Her bevæger vi os tilbage til pointen om selvidentifikation. Sealey bevæger sig inden for en social kontekst, omhandlede kategorier, som værende delvist fastlåste. Altså bliver de diskurser, hun kredser om, fæstnet igennem de kategorier, som hun producerer i sin artikel. Ifølge Sealey skal et individ som Dolezal blive i sin hvide krop for at være en god hvid allieret til det sorte samfund (Sealey 2018). Fordi samfundet ikke har bevæget sig væk fra de strukturelle betingelser, der gør, at nogle kategorier har forrang over andre, må racismen bekæmpes inden for og ved brug af de kategorier, vi allerede tilhører. Med det menes, at en hvid person har multiple former for muligheder, som en sort person ikke har.

I spørgsmålet om det hvide privilegium og Homs udfordring af Tuvels indgang til samme, eksisterer dilemmaet om det frie og handlende subjekt. Særligt i Tuvels og Sealeys artikler tydeliggøres deres holdning om, hvorvidt et individ bør være fri til at handle selv. Begge filosoffer baserer deres udsagn på en generel stillingtagen til frihed, som noget ethvert individ bør have. Her bliver Homs artikel en smule vanskeligere at behandle, da hendes undren i højere grad går på den akademiske praksis, mens Sealey og Tuvel taler om det enkelte handlende subjekt. Til at kontekstualisere diskursen om hvidhedsprivilegium, må vi slå fast, at Tuvel bevæger sig inden for en amerikansk liberalistisk ramme, idet hun adresserer, at alle individer bør have friheden til at vælge sin sociale identitet. Den amerikanske liberalistiske ramme sættes gennem Goldbergs teori om samme og fortæller om det grundlag, Tuvel bygger sine argumenter ud fra (jf. Goldberg 2009). Herigennem tilslutter hun sig en diskurs om, at der er eller bør være lige muligheder for alle i forhold til selvidentifikation. Mens Tuvel taler ind i en kontekst, der baserer sig på en liberalistisk tanke om, at alle mennesker er lige og frie, anfægter Sealey dette perspektiv. Ifølge Sealey er mennesket i sin natur frit, men de strukturer, der dominerer i samfundet, ødelægger dette billede. Sealey hævder, at frihed er relativt til det raciale hegemoni, og at enhver negligering af dette er udtryk for et hvidhedsprivilegium (Sealey 2018). Således kan det diskuteres, hvordan vi kommer udenom at udøve hvidt privilegium i racetransitioner, og om det overhovedet er muligt at racetransitere uden at det samtidig er udtryk for ulige magtforhold. Muligvis når vi først derhen, når der er lighed mellem racer - spørgsmålet er så, om det er et opnåeligt ideal.

6. Konklusion

For at undersøge den akademiske debat omkring racetransition, har vi valgt at tage udgangspunkt i Hypatia kontroverset. Ud fra Rebecca Tuvel, Kris Sealey og Sabrina Homs artikler har vi gennem vores analyse identificeret to overordnede konkurrerende diskurser og herunder flere forskellige under-diskurser. De fremanalyserede diskurser postracialisme og cultural studies kæmper om at få definitionsmagten inden for den overordnede diskursorden, der omhandler forståelser af race i USA. På trods af at alle tre filosoffer på hver deres måde opererer inden for forskellige diskurser, har de dog det tilfælles, at de skriver sig ind i en feministisk filosofisk diskurs, der i artiklerne er med til at konstituere et bestemt syn på racial identitet og muligheden for racetransition samt konstitueres af måden, hvorpå filosoferne gør brug af diskursen. Tuvel tilskriver sig den postraciale diskurs gennem sin argumentation, der bevidner om, at hun tilslutter en idé om et postracialt USA, hvorfor racial selvidentifikation bør være mulig. Omvendt tilskriver Hom og Sealey sig en cultural studies diskurs, grundet deres syn på vigtigheden af den historiske kontekst og de magtstrukturer, der er indlejret og arbejder i fænomener og sociale konstruktioner. Vi har fremanalyseret dette blandt andet ud fra deres fokus på Tuvels manglende inddragelse af ovenstående. I den efterfølgende diskuterende analyse har vi søgt at kontekstualisere det fremanalyserede gennem inddragelse af teorier fra Hall og Goldberg samt et historisk oprids over race. Ud fra den diskuterende analyse kan vi konkludere, at uenigheden blandt de tre filosoffer ligger i, hvorledes race bør italesættes, samt hvilken betydning race har for individets mulighed for identitetsdannelse. Tuvel hæfter sig i høj grad til hvidhedsprivilegiet som et aspekt, individet kan fralægge sig. I skarp opposition til dette står både Hom og Sealey. Hom anser hele det felt, Tuvel er en del af, som udøvende hvidt privilegium. Sealey påtaler derimod vigtigheden af white allyship i kampen mod racial ulighed. Ifølge Sealey kan privilegiet aldrig frasiges. Så længe de raciale hierarkier til stadighed findes, vil der altid være nogle, der er mere berettiget end andre, hvorfor privilegiet kun kan fjernes, når de raciale hierarkier fjernes.

Ud fra vores analyse af de tre filosofers argumenter, opnås der ikke enighed om, hvorledes racetransition er og eller bør være mulig i USA. Dertil kan man spørge til, hvorvidt filosoferne i de tre udvalgte artikler bekræfter, nuancerer eller modsætter sig de eksisterende diskurser inden for diskursordenen om raceforståelser i USA, og om der kan påvises potentialer for social forandring.

7. Litteraturliste

Birmingham, Peg (2018): "Introduction" I: *Rebecca Tuvel and her Interlocutors*. Philosophy Today, Volume 62, Issue 1.

Fairclough, Norman (1993). *Discourse and Social Change*. Cambridge, Polity Press.

Goldberg, David T. (2009). Kapitel 3 "Deva-Stating Discriminations, Discriminating Devastations (On Racial Americanization)" i: *The Threat of Race: Reflections on a Racial Neoliberalism*. University of California. Humanities Research Institute.

Goldberg, David T. (2015). "Are We All Postracial Yet?" Cambridge, Polity Press.

Hall, Stuart (2011): "Introduction: Who needs 'Identity?'" I: *Questions of Cultural Identity 2011*. Stuart Hall (Editor); Paul Du Gay (Editor). London SAGE Publications Ltd.

Hom, Sabrina (2018): "(Dis)Engaging with Race Theory: Feminist Philosophy's Debate on "Transracialism" as a Case Study" I: *Rebecca Tuvel and her Interlocutors*. Philosophy Today, Volume 62, Issue 1.

Jørgensen, Marianne Winther og Phillips, Louise (2019). *Diskursanalyse som teori og metode*. Roskilde Universitetsforlag/Samfundslitteratur.

Lübcke, Poul (2010): *Politikens Filosofileksikon*. København, Politikens Forlag.

Machin, David and Mayr, Andrea (2012). *How To Do Critical Discourse Analysis: A Multimodal Introduction*. Los Angeles, Sage.

Phillips, Louise (2015). "Diskursanalyse". I: Brinkmann, S. & Tanggaard, L.: *Kvalitative metoder*. En grundbog. 2. udgave, 3. oplag. København, Hans Reitzels Forlag.

Sealey, Kris (2018): "Transracialism and White Allyship: A Response to Rebecca Tuvel" I: *Rebecca Tuvel and her Interlocutors*. Philosophy Today, Volume 62, Issue 1.

Taylor, Keeanga-Yamahtta (2016): *#From Blacklivesmatter to Black Liberation*. Haymarket Books.

Tuvel, Rebecca (2017): "In Defense of Transracialism". *Hypatia*.